

Gheorghe Balint

**Poezii
din
Cuvântul Vieții**

Iulie 2011 / Tamuz 5771

Cuvânt înainte

Eram copil (în urmă cu vreo 40 de ani) când l-am cunoscut pe autorul acestei cărți. Mic de statură, slăbuț, dar plin de energie, vioi, uneori aspru și necruțător, extrem de meticulos. În vremurile vitrege ale comunismului, când în cadrul Bisericii se organizau întruniri de tineret, era unul dintre prezbiterii care ne supravegheau atent, știa să se coboare la nivelul nostru, sau să ne mustre când era cazul.

Îi plăcea să povestească din vasta experiență a vieții sale și îți trebuia multă răbdare să asculți toate detaliile pe care ținea cu tot dinadinsul să le spună.

S-a născut în anul 1923 în Județul Bihor, satul Hotărel, unde a învățat clasele primare. De mic a rămas orfan de tată. La 12 ani era deja slugă la niște oameni mai înstăriți. La 15 ani s-a alăturat mișcării Oastea Domnului, 11 ani fiindu-i ucenic cunoscutului scriitor și poet Traian Dorz. 17 ani a făcut parte și din miscarea Penticostală, apoi prin cercetarea stăruitoare a Sfintelor Scripturi, având ca model de viețuire pe Marele Învățător care a adus „har după har” prin ascultare de tot ce a spus Tatăl Ceresc, a ajuns la convingerea că datoria oricărui om este să păzească poruncile Domnului (Ecles. 12:13, Matei 5:17, Tit 2:11-13, Apoc. 14:12)

Când treceam pe la casa lui din Arad, dacă o găseam pe soția sa și mi se spunea că e „în camera alăturată”, eram sigur că îl găsesc la masa de studiu, scriind la o mașină de

scris învechită, înconjurat de un teanc de cărți și Biblii traduse de autori diferiți.

În ultimii ani am participat împreună la unele evenimente religioase și de multe ori în prelegerile sale se strecura și câte o poezie. De la 30 de strofe în sus... Eram uimit de memoria ce o are la așa vârstă înaintată.

Un lucru l-am aflat abia acum, că acele lungi poezii erau scrise chiar de el.

În aceste poezii se reflectă caracterul celui ce le-a scris, crezul, năzuințele unui om cu o vastă experiență de viață. Cred că în poeziile sale scrise cu simplitatea omului de rând, se regăsește modul de gândire al multora. M-aș bucura ca și alții, cu posibilități și condiții mult mai bune și cu talanți încă nefolosiți să prindă curajul de a păși pe acest minunat tărâm al poeziei.

Parte din Biblie e poezie. Poezie perfectă!

Fiecare dintre noi, în anumite momente ale vieții, am fost un pic „poet”. De ce n-am fi și în continuare?

Dumnezeul Cel Prea Înalt și ce a făcut El prin Fiul Său pentru fiecare dintre noi, este sursă inepuizabilă de inspirație pentru viitorii poeți.

Luminați de Duhul Domnului îl laudăm pe El pentru toate lucrurile bune pe care le face și prin noi.

Cu recunoștință pentru Harul Său nemărginit,

Prezbiter Ion Cristea

Despre autor

Am văzut lumina zilei în 12 aprilie 1923 în satul Hotărel, jud. Bihor, unde am frecventat școala primară, doar 4 clase. Fiind ofran de tată am fost nevoit ca de la vârsta de 12 ani să devin slugă la cheaburi pentru a-mi câștiga existența vieții: hrană și îmbrăcăminte.

De la 15 ani m-am înscris la Oastea Domnului la binecunoscutul Traian Dorz căruia i-am fost ucenic 11 ani. Când am citit poeziile compuse de el, acestea mi-au plăcut mult.

De tânăr mi-au plăcut versurile. Am citit și învățat multe poezii. Le-am memorat în minte și-mi plăcea să le recit în adunări.

În anul 1950 am părăsit satul Hotărel și m-am stabilit în județul Arad, comuna Șicula. Apoi m-am angajat la uzina de vagoane din Arad ca macaragiu. Când aveam timp liber mă ocupam cu compunerea de poezii și le păstram în caiete.

Mai târziu, în anul 1970 m-am îmbolnăvit și am fost pensionat de boală fiind încadrat în gradul II fără drept de muncă. Astfel nu am mai muncit fizic și am început să scriu poezii pe care le arhivam în caiete.

Acum frații și surorile m-au sfătuit să extrag versurile compuse din toate caietele și să fie editată o carte de poezii pentru ca acestea să rămână în urma mea o binecuvântare pentru toți cei ce le vor citi.

Mulțumesc Bunului Dumnezeu care mi-a dat puterea de a scrie aceste „Poezii din Cuvântul Vieții” și care mi-a pus în inimă și în minte puterea de a le compune. De asemenea mulțumesc celor care au editat versurile în această carte și care s-au îngrijit de apariția acesteia, frații Dinu Rodilă, Liviu Nedelea, Bogdan Lucuț și sora Laura Lucuț, cărora le mulțumesc din inimă.

Autorul

Te laud, Tată Doamne

Te laud, Tată Doamne
Te laud, Tată Sfânt
Al cerurilor 'nalte
Și al întregului Pământ.

Te laud că ascuns-ai
Ale Tale lucruri mari
De înțelepții lumii
De mândri cărturari

Și pruncilor și celor
Mai slabi, dar mai curați
Le faci Tu cunoscute
Și limpezi le arăți.

Da, Tată Sfânt, te laud
Tu singur înțelept
C-așa găsești Tu bine
Și-așa găsești Tu drept.

Amin

Lăudați pe Domnul

Lăudați pe Domnul
Căci stăpânește cerul
Și visurile noastre
Și vermele și ferul.

Lăudați pe Domnul
Căci stăpânește oceanul
Câmpiile și munții
Vântul și uraganul.

Lăudați pe Domnul
Căci stăpânește apa
Râurile și marea
Și leagănul și groapa.

Lăudați pe Domnul
Căci stăpânește viața
Și strălucește în soare
Și risipește ceața.

Amin

Ziua a șaptea

TIMPUL

Un fluviu nesfârșit de clipe
De zile și de nopți în care
Brăzdat din șapte-n șapte valuri
De câte o barcă de salvare.

TIMPUL

Un război ce țese fără încetare
Urzeala și bătătura lui în șir
Iar Țesătorul după fiecare șase fire
Schimbă suveica și așază un alt fir.

TIMPUL

Un timp nemărginit de pietre scumpe
În care mâna Stăpânului cu Har
A așezat la fiecare șapte pași
O zi de odihnă ca mărgăritar.

TIMPUL

Un drum fără început sau fără de sfârșit
Pe marginea căruia mergi în pas
La fiecare șapte mile
Se află un popas.

TIMPUL

S-a oprit la jumătatea drumului
Acum două mii de ani în urmă
La un atelier de tâmplărie
Din Nazaret, care era închis
În a șaptea zi din săptămână
SÂMBĂTA.

Amin

Isus a promis

Voi mai veni odată
Cuvântul Lui îmi spune,
Voi mai veni la tine
Fățarnică lume!

Dar nu răbdând pe cruce
Ca un muritor,
Să-ți fac ție scăpare
Din veșnicul cuptor.

O, nu, nu voi mai veni
La ușa ta să bat,
Căci de multe ori venit-am,
Dar tu M-ai alungat.

Cerul l-am părăsit
M-am făcut sclav al tău
Ca din nou să te fac
Fiu al lui Dumnezeu.

Să-ți dau pâine, să vezi minuni,
M-ai căutat
Când pe cruce-am zis: Mi-e sete!
Fiere și oțet mi-ai dat.

Inima-ți rea și haină
Cu spini a-ncununat a Mea frunte,
Mâinile Mi-ai pironit,
Deși au șters lacrimi multe.

Viață ți-am adus
Cu moarte m-ai răsplătit,
Pe cei ce-ți predică pacea
Cu pietre i-ai omorât.

Vaietele martirilor
La ceruri au strigat,
Lume, dă-mi sângele lor
În care te-ai scăldat.

Voi mai veni odată
Bucură-te poprul Meu,
Căci locul ți-am pregătit
Sus la Părintele Meu.

Zorile deja se ivesc
Rabdă și fii liniștit,
Căci cu tine am rămas
Poporul Meu pân' la sfârșit.
Amin

Dumnezeu pe munte

Din cer te-ai coborât pe munte
Stăpâne a toate creator
Orânduiri, Porunci și Legi preasfinte
Ai dat atuncea la al Tău popor.

Pe muntele Sinai în zi de sărbătoare
Vorbit-ai, Doamne, la popor atunci
Le-ai spus să stea cu toți în ascultare
Și să păzească sfintele-Ți porunci.

Pe cele două table, Doamne Sfinte,
Tu scris-ai al Tău sfânt Legământ
Și-ai poruncit poporului atunci, Doamne,
Ca să-l păzească-n viață pe pământ.

Din piatră două table-au fost cioplite
Pe care-ai scris zece porunci
Să le păzească în sfințire
Ai poruncit poporului atunci.

Noi cei străini eram morți în fărdelege
N-am cunoscut al Tău sfânt Legământ,
Dar ne-ai promis că-n zilele din urmă
Vei turna în noi al Tău Duh Sfânt.

Ai spus că-n minte Tu vei scrie
Ale tale Legi și sfintele-Ți porunci
Și-atunci vom fi ai tăi copii, o Doamne,
Iar Tu vei fi al nostru Tată atunci.

Îți mulțumim c-ai scris în mintea noastră
Legea Ta minunată, Doamne Sfânt
Să cugetăm la ea și zi și noapte
Ca fericiți să fim în viață pe pământ.

Amin

De ziua învierii

De ziua asta plină
De slavă a-nvierii
Îți cântă cu lumină
Tot cerul primăverii

Și-Ți cântă osanale
De slavă și iubire
Și învierii Tale
Isus Ți-aduc mărire

Și noi slăvim cu lacrimi
Divina-Ți suferință
Care-a plătit prin patimi
A vieții biruință.

Căci noi numai prin lacrimi
Ne limpezim vederea
Ca să-Ți privim cu bucurie
Isuse, învierea.

Ieri am vărsat la cruce
Lacrimi de durere
Azi înălțăm prea dulce
Cântarea de-nviere.

Căci ne-ai deschis Isuse
A cerurilor cale
Mărire învierii
Și biruinței Tale!

Amin

Judecata

Nimeni din cei doisprezece
Nu-i luase apărarea,
A rămas la judecată
Suspînând plin de-ntristare.

Unde sunt cei doisprezece
Cari pe dânsul L-au urmat?
Unde e mulțimea care
Din cinci pâini s-a săturat?

Unde e mulțimea care
Striga să fie împărat
Unde sunt leproșii care
El, Isus, i-a vindecat?

Unde sunt orbii, șchiopii și muții
L-au uitat cu toții, s-au dus.
A rămas la judecată
Singur, blândul drag Isus.

Petru, cel care când cohorta vine
Sabia din teacă scoate,
Cel ce-a spus: pe sfânta Lege
Te voi urma până la moarte

Stă la foc... nu vrea să spună,
De trei ori tăgăduiește.
Cel ce nu știa ce-i frica
De-o femeie se-ngrozește.

Când cocoșul îl aude
Plânge Petru cu amar
Se căiește și suspină
Dar târziu și în zadar.

O cunună-i pun pe frunte
Ghimpii spinilor îl înspină
El la orișice-ntrebare
Tace, rabdă și suspină.

Ei îi scuiță fața blândă
Trupul cu trestia-l bat
Îl trimit de la Caiafa
Ca să-L judece Pilat.

Îmbrăcat cu o hlămidă
Și în mâini cu un toiag
Toți îl biciuiesc de-a rândul
Nimănui nu-i este drag.

Singur Pilat le răspunde:
Îmi spăl mâinile, priviți,
Nu-L găsec vrednic de moarte
Faceți cu El ce voiți.

Noi avem Lege, strigară
Și după a noastră Lege
Răstignit pe lemn să moară
Că s-a făcut pe El – Rege.

Na-vi-L, Pilat le răspunde:
Sângele Lui asupra noastră
Fie, într-un glas strigară
Dă-ni-L, fie vina noastră.

Amin

Răstignirea

Când Isus fu osândit
De procurorul Pilat
Ca să fie răstignit
Ostașii-n dată L-au luat

Ostași-L iau, Îl bat cu palma
Când de la Pilat L-au scos
Pe umeri îi pun o cruce
Cu care El cade jos.

Din Ierusalim plecară
Sus pe muntele Calvar
Plângea Maria Magdalena
Și alte femei în zadar.

N-a putut să-și ducă crucea
C-a slăbit și drumul era greu
Dar Simon Cirineanul,
El a dus-o-n locul Său.

Între doi tâlhari Îl pune
Pe acel ce munții i se-nchină
S-a sfârșit și-acum se stinge
Ca și mucul de lumină.

Cel ce-n munți crea izvoare
Vru să-și stâmpere a lui sete
Ei i-au dat oțet cu fiere
Înmuiat într-un burete.

Începând cu ora șase
Pân' la nouă pe pământ
Un veșmânt negru-nvelise
Țara pământului sfânt.

Soarele și-a schimbat fața
N-a voit să-i vadă chipul
Luna-n negru se îmbracă
C-a trecut pe-aici Stăpânul.

Vrând, nevrând, plini de rușine
Mulți zic cu păreri de rău
În adevăr Cel ce murise
Era Fiu de Dumnezeu.

Iosif din Arimateia
În grabă la Pilat s-a dus
Ca să ceară de la dânsul
Trupul mort al lui Isus.

Atunci Pilat voie i-a dat
Iosif în grabă s-a dus
De pe cruce a luat
Trupul Domnului Isus.

Iosif și cu Nicodim
În pânză de in l-a-nfășurat
Și cu mir și cu miresme
Pe Isus l-a-mbălsămat

Și-ntr-un mormânt nou a pus
Trupul Domnului Isus
La a mormântului intrare
Ei o piatră mare-au pus.

Amin

Mormântul pecetluit

Iar în ziua următoare
Chiar în ziua de Sabat
Preoții și cărturarii
S-au dus și-au spus lui Pilat:

Astăzi ne-am adus aminte
Că-nșelătorul zicea
Pe când era încă-n viață
Că a treia zi va învia.

Dă acuma dar poruncă
Trei zile să stea la rând
Niște străjери și să păzească
A Hristosului mormânt

Ca nu cumva ucenicii
Să-L fure noaptea și-apoi toți
Să zică în ziua următoare
Că a înviat din morți.

Că înșelăciunea din urmă
Va fi mai mare în viitor
Când ucenicii vor duce
Acest zvon printre popor.

Pilat le-a zis: aveți o strajă
Dar acolo-i treaba voastră
Și-acum cum găsiți cu cale
Duceți-o ca să păzească.

Preoții s-au dus degrabă
Mormântul l-au întărit
Pecetluind chiar și piatra
Ce era pusă la mormânt.

Și străjeri au pus de veghe
Zicându-le să stea la rând
Trei zile și să păzească
A Hristosului mormânt.

Când piatra fu pecetluită
Și straje puse pe mormânt
Preoții s-au dus acasă
Unul altuia zicând:

De acum poate să-nvie
De-o mai fi putere-n El
Iar de nu, vom ști cu toții
C-a fost numai un mișel.

Amin

Străjerii la mormânt

Dar pe când era încă-ntunec
În ziua întâi din săptămână
Străjerii stăteau de veghe
Așteptând ziua să vină.

Dar deodată o minune:
Cum străjerii stau veghind
Văd din cer c-apare-un înger
Drept la mormânt coborând

Înfățișarea Lui era
Ca fulgerul de luminată
Și ca zăpada de albă
Avea îmbrăcămintea toată

Și de-a îngerului frică
Străjerii au tremurat toți
Și căzură la pământ
Leșinați ca niște morți.

Căci îngerul când coborî
Pământul s-a cutremurat
Piatra s-a dat la o parte
Iar Hristos a înviat.

Străjerii când se deșteptară
Și din leșin s-au trezit
De la pământ se sculară
Și-n cetate au fugit.

La preoți au alergat
Le-au spus tot ce s-a-ntâmpat
Preoții mulți bani le-au dat
La străjeri și i-a-nvățat:

Voi la norod să vestiți
Noi eram foarte oboșiți
Și ucenicii au venit
Noaptea când noi am dormit.

Piatra ei au răsturnat
Și pe Isus L-au furat.
Și a străjerilor veste
Printre iudei și azi este.

Amin

Învierea

Când se lumina de ziuă,
Cea dintâi după Sabat
Femeile mironosițe
La mormânt au alergat.

Era Maria Magdalena
Și împreună cu ea
Era Maria mama lui Iacob
Și Salome le-nsoțea.

Ele mir scump au pregătit
Cu care la mormânt s-au dus
Pentru a îmbălsăma
Trupul Domnului Isus.

Și cum mergeau așa grăbite
Una pe alta se-ntreba
Ce vom face noi cu piatra
Cine ne-o va răsturna?

Căci femeile văzură
Că în mormânt fu pus Isus
Că la a mormântului intrare
O piatră mare s-a pus.

Femeile se-nspăimântară
La mormânt când au sosit
Văzând piatra răsturnată
Și-un înger când au zărit.

Dar îngerul atunci le zice:
Frică nimic nu vă fie,
Ci la ucenici vă duceți
Și le spuneți ca să știe.

Spuneți-i chiar și lui Petru
Celui ce s-a lepădat
Căci cu putere și slavă
Hristos din morți a înviat.

Iar voi ce prin credință astăzi
Azi în Sion v-ați adunat
Crezând că după scripturi Hristosul
A treia zi a înviat.

Acum să vă-ndreptați privirea
Înspre Mesia cu toți
Și pretutindeni să spuneți:
HRISTOS A ÎNVIAT DIN MORȚI!

Amin

Visul lui Iosif

Iacov doișpe fii avea
Unul Iosif se numea.
Iosif a visat un vis
Cum în Genesa stă scris

Că el și frații lui erau
Grâu în holdă secerau.
După ce au secerat
Grâul în snopi l-au legat.

Snopii fraților venea
La al lui snop se-nchina.
În urma acestui vis
Frații lui cu ură-au zis:

Doară n-ai vrea să domnești
Pe noi să ne cârmuiești
După visul ce-ai visat,
Frații lui l-au întrebat.

Iosif nimic nu le-a zis
Dar a mai visat un vis.
Atunci la frații lui le-a zis:
Iat-am mai visat un vis.

Că soarele și mândra lună
Cu unșpe stele împreună
Împreună se-aduna
La steaua mea se-nchina.

Chiar și Iacob s-a-ngrozit
De vis când l-a auzit
Și apoi l-a tălmăcit
Și lui Iosif i-a grăit:

Ce înseamnă visul tău
Doară n-om ajunge noi
Eu, frații tăi și mama ta
Să ne-nchinăm n-aintea ta?

Dar visul s-a împlinit
Când frații lui s-au dus în Egipt
Ca să cumpere bucate
Ca să scape de la moarte.

Amin

Supărarea

Supărarea-n fiii păcii
E ca ploaia cea de vară
Vine rar și trece iute
Și se face soare iară.

Dar supărarea-n fii urii
E ca ploaia toamnei rece
Vine des și când începe
Până-ngheață nu mai trece.

Voi să fiți ca fiii păcii
S-aveți dragoste-mpreună
Și peste supărarea voastră
Soarele să nu apună.

Căci Domnu-a spus s-aveți iubire
Și ca frații să vă iubiți
Cum El v-a iubit pe voi
Așa și voi să vă iubiți.

Și-n lumea asta cât trăiți
Să fiți mereu tot mulțumiți
Și nicicând să nu cârțiți,
Ci cu drag să vă iubiți.

Dragii mei, voi fiecare
S-aveți pildă de-ascultare,
Limba mereu s-o înfrânați
Și de la oaie să-nvățați.

Cum oaia când oricând stă și zbeară
Pierde-o gură de mâncare,
La fel și omul când cârtește
Pierde-o binecuvântare.

Ca să nu pierdeți nimic,
Nu mai cârtiți eu vă zic,
Ci voi de Domnul s-ascultați
Să fiți binecuvântați.

Amin

Eu stau și bat

Eu stau și bat la ușa-ți iară
Aș vrea să fii și tu salvat
De ce mă lași să stau afară?
Nu vrei să-ți iau a ta povară
Acum când stau și bat?

Poate ți-e greu să tragi zăvorul
Ce-nțepenit, stă nemișcat
Dacă de Mine-aprins ți-e dorul
Sunt gata. Cere-Mi ajutorul
Acum când stau și bat.

Dacă tu nici nu gândești la Mine
Căci sunt în viața ta-nviat,
Te chem mereu mai lângă Mine
Și sunt întruna lângă tine
Acum când stau mereu și bat.

Eu te chem și glasu-Mi trece
Ți-e sufletul încătușat
Stă legat și-acuma tace
De vrei, Eu pot a ți-l desface
Acum când stau și bat.

Când ești copil de lângă mamă
Sau tânăr ager sau bărbat
Când bătrânețea-ți cere vama
Stau lângă tine, vezi, ia seama
Acum când încă stau și bat.

Eu stau și bat, dar vine vremea
La care nu te-ai așteptat
Și-abia atunci tu te vei teme
Când nimeni n-o să te mai cheme
Când niciodată n-am să bat.

Amin

Chemarea

Din infinitul zorilor senine,
Din țara unde Mielul stă pe tron,
Din strălucirea slavei Lui divine
Vorbește astăzi fiecărui om

Cu glasul lui duios și blând de tată
Ce-a răsunat sinistru pe Calvar
Se-ndreaptă azi spre omenirea toată
Ducând cu El al mântuirii har.

Veniți la Mine, zice Domnu-ntruna
Veniți, voi cei trudiți și-mpovărați,
Odihnă eu vă dau pe totdeauna
Și pace sfântă-n Mine-o să aflați.

Veniți, voi păcătoși din lumea-ntreagă
La Cel ce vă iubește mult, nespus,
Sfârâmați cătușele robiei ce vă leagă
Și îndreptați-vă privirile în sus.

Și ne-ncetat răsună zi și noapte
Pe-ntreg pământul un prelung ecou
Iar Duhul Sfânt prin mii și mii de șoapte
Vorbește, Legământul Meu cel nou.

Vedeți ce dragoste măreață și sublimă
Ne-a arătat El, Domnul Cerului
Ne-a dat prin har iertarea Lui divină
Și dreptul de a fi copii ai Lui.

O, suflete, ascultă azi chemarea
Și nu respinge mântuitorul har
Căci Domnul ți-a plătit chemarea
Sorbind paharul chinui amar.

Ascultă-L pe Acel ce în plâns și-n lacrimi
De atâta timp te așteaptă ca să vii
El sus pe cruce, mistuit de patimi
Ți-a plămădit mărețe bucurii.

Azi ușa îndurării e deschisă
Dar se va închide veșnic în curând
Și regretând chemarea Lui respinsă
Te vei topi în chinuri suspinând.

Aleargă azi la El să-ți dea viața,
Să-ți dea belșugul ploilor târzii
Și fericiți în marea dimineață
Să ne-ntâlnim cu El în veșnicii.

Amin

Ilie și Ahab

De când fost-a-ntemeiat
A lui Israel regat,
N-avusese nici un rege,
Chiar așa, fără de lege,

Ca Ahab pe tron suit
Cu-o păgână s-a-nsoțit,
Și de-al ei drag se-nchina
Idolului Baal cu ea.

Acestui zeu pentru-nchinare
I-a înălțat un templu mare,
Preoți, sute rândui
Lui în Templu de-a-i sluji.

Iar pe proorocii Celui Sfânt
I-a stârpit de pe pământ.
Din porunca Tatălui,
Ilie-a mers la curtea lui.

Marele prooroc Ilie
Îi grăi: Ahab, zic ție,
Că de azi nici ploi, nici rouă
N-o să mai trimită vouă

Din-nălțime Dumnezeu,
Până când voi zice eu.
Și-așa s-a întâmplat
Cum proorocu-a cuvântat.

Atunci Ahab s-a-nfuriat
Să-l omoare-a căutat,
Dar Domnul zise lui Ilie:
Fugi, ascunde-te-n pustie,

Unde curge liniștit
Pârâiașul zis Chirit,
Apă din pârâu vei bea,
Hrană corbii o să-ți dea.

Ilie în grabă s-a dus,
Unde Dumnezeu i-a spus,
Corbii-n zori și-apus veneau,
Pâine, carne-i aduceau.

Și-a trăit așa Ilie,
Multă vreme în pustie,
Dar de marea secetă
Apa din pârâu secă.

Domnul a zis: Ilie tu,
La Sarpeta du-te acum,
Acolo când vei intra,
Vei găsi-n poteca ta,

Pe o văduvă sărmană,
Cere-i, și-ți va da ea hrană,
Căci am poruncit femeii
Ca să-ți dea ea hrană ție.

Și plecă Ilie-ndată,
Cum îi zise Sfântul Tată.
Când în Sarpeta sosi,
O femeie el zări.

Ce ieșise din cetate
Și-aduna ea crengi uscate,
Ilie când o zări
S-a dus în grabă și-i grăi:

Poți femeie să te duci,
Apă-n grabă să-mi aduci
Căci mor de sete, el grăi.
Merg, femeia-i glăsui.

Ilie-o rugă: fă bine,
Adu-mi și puțină pâine.
Femeia-n grabă se opri,
Și lui Ilie îi grăi:

Pâine n-am, ci doar făină
Într-o oală am puțină,
Untdelemn asemenea,
În ulcior, un strop abia.

Vreascuri adun ca să coc
Pentru mine-o turtă-n foc
Și pentru băiatul meu
Care-n pat e bolnav greu.

Să mâncăm, iar când sfârșim
Hrana toată, să murim.
N-ai să mori, i-a zis Ilie,
Nu te teme, coace-mi mie

Turtă mai întâi și-apoi
Coace-vei și pentru voi.
Căci așa vorbește Sfântul,
Cel ce-a-ntemeiat pământul.

Făina din oala ta
Nu se va împutina,
Untdelemnul'avea-va spor,
Nu va seca din ulcior

Până-n ziua când Prea Sfântul
Va uda cu ploi pământul.
Ea la vatră îl pofteste,
Turtă-n foc îi pregătește.

Alte turte-a frământat
Pentru ea și-al ei băiat,
Și-a trăit așa femeia
Multă vreme dup-aceea.

Și din făină oricât a luat
Nu se mai împutina
Și din ulcior oricât lua
Untdelemnul nu seca.

Însă iată că-ntr-o zi
Fiul văduvei muri,
Femeia mult s-a-ntristat
Iar Ilie s-a rugat

Și rugându-se Ilie
A zis: Doamne milă-ți fie
Sufletul copilului
Adu-l iar în corpul lui.

Dumnezeu l-a ascultat
Și copilul a-nviat.
Femeia mult s-a bucurat
Căci copilul a-nviat,

Femeia cu bucurie
A zis atunci lui Ilie:
Abia acum văd eu,
Ești omul lui Dumnezeu.

Amin

Ilie și Baal

De trei ani și jumătate
Stau ogoarele uscate,
Foamea bântuie prin sate
Și-n a lui Ahab cetate.

Atunci a zis Cel din Vecie:
Să te duci din nou Ilie
La Ahab, să-i spui că vreau
Ploaie pe pământ să dau.

Ilie-ndată a pornit
Cu Ahab s-a întâlnit,
Iar Ahab când l-a zărit
Lui Ilie i-a grăit:

Tu adusune-ai în țară
Foametea ce ne omoară,
Ilie i-a zis: eu nu,
Ci-ai adus-o rege, tu!

Această mare urgie
În țară peste omenire,
Când pe Domnul l-ai uitat
Și lui Baal te-ai închinat.

Vezi de-adună pe Carmel
Azi întregul Israel,
Dar să vie-acolo sus pe deal
Toți proorocii lui Baal.

Ordin dat-a domnitorul
Să se-adune tot poporul,
Sus pe muntele Carmel.
Ahab a venit și el.

Atunci Ilie spusu-le-a:
Până când veți șchiopăta
Într-o parte și-n alta oare
Dacă Baal e cel mai mare?

Voi pe Baal chemați mereu,
Dar, de-i mai tare Dumnezeu
Cel din ceruri, căutați
Numai Lui să vă-nchinați.

Căci astăzi vom pune la-ncercare
Care-i dumnezeu mai mare.
Obștea se uita-n pământ,
Nimeni n-a zis un cuvânt.

Atunci Ilie le grăi:
Cum vedeți pe deal aci,
Eu, profetul Celui Sfânt
N-am pe nimeni, singur sunt,

Proorocii lui Baal sunt sute.
Să ni se aducă iute
Pentru jertfă aici doi boi,
Din ei alegeți unul voi

Și-l tăiați pe-altar a-l pune
Foc pe dânsul făr-a pune,
Iar apoi cu al doilea
Eu voi face-asemenea.

Voi la Baal rugați mereu,
Eu voi ruga pe Dumnezeu,
Cel ce foc dă din înălțime
Este Dumnezeu, e bine?

Foarte bine ei strigară,
Și-ai lui Baal prooroci tăiară,
Dânșii întâi un bou și sus
Iute pe altar l-au pus.

Glas apoi au ridicat,
Toată ziua s-au rugat,
Baal auzi-ne, dar foc
Nu venea din cer deloc.

Ia strigați mai cu tărie
I-a luat în răs Ilie,
Poate va fi ospătând
Sau de vorbă o fi stând,

Poate-i adâncit în somn,
Nu v-aude-al vostru domn?
Ei mai tare-atunci strigară
Trupurile-și sfâșiară.

Unii pân' la sânge chiar,
Dar toate fost-au în zadar,
Toată ziua se rugară
Dar foc din cer nu căpătară.

După amiaza aiurară
Pân' la jertfa cea de seară
Dar din cer nici glas, nici foc
Nu se auzea deloc.

Obștei zice atunci Ilie:
Toți la mine acum să vie
Tot poporul a-ascultat
De prooroc s-apropiat.

Ilie pietre-a adunat
Un altar a ridicat,
Pe altar lemne-a cărat
Și-mprejur șanț a săpat.

Boul-n bucăți l-a tăiat
Pe altar l-a așezat,
Ilie le-a zis: ascultați,
Apă-n grabă să cărați.

Apă turnară vârtos
Peste-altarul cu prinos,
Douăsprezece găleți aduse
Până șanțul se umpluse.

Când clipa jertfei sosi,
Atunci Ilie se grăbi,
De altar se-apropia
Spre cer ochii-și îndrepta.

Lui Dumnezeu se ruga
Și rugându-se zicea:
Doamne a toate urzitor,
Fă să vadă-acest popor

Că Tu ești Dumnezeu Sfânt,
Și că eu al tău serv sunt,
Și îndată a venit
Foc din cer și-a mistuit

Jertfa, lemnele îndată,
Și-a supt apa din șanț toată,
Atunci poporu-a-ngenunchiat
Și-ntr-un glas toți au strigat,

Domnul este Dumnezeu!
Domnul este Dumnezeu!
Ilie le-a zis atunci:
Pe-ai lui Baal prooroci

Puneți mâna și junghiați
Nici unul să nu-l scăpați,
Obștea-ntreagă-l ascultară
Pe-ai lui Baal prooroci îi luară.

La Chison i-a pogorât
Și-acolo i-a omorât,
Iar Ilie apoi se suie
Sus pe deal pe-o cărăruie,

Până-n vârful muntelui
Să se roage Domnului
Cu credință-n Cel Prea Sfânt
El se-așterne pe pământ.

Roagă iar pe Domnul Sfânt,
Să reverse ploaie pe pământ
Și pe când el se ruga
Slujitorul îi zicea:

Văd departe înspre mare,
Un nor mititel apare,
Crește repede, se-ntinde
Bolta-ntreagă o cuprinde.

Cerul s-a-negrit deodată
Vântul a-nceput să bată
Și din-nălțime șuvoaie
A venit pe pământ ploaie.

Amin

Estera

Dumnezeu a ridicat
În Persia împărat,
Pe Cir și puteri i-a dat
Și l-a binecuvântat

Cu Lumina Sa Cerească
Ca pe Evrei să-i iubească
Și-a dat decret iudeilor
Ca să meargă-n țara lor.

Iudeii s-au bucurat
Că de robie au scăpat,
Cirus i-a eliberat
Și-n țara lor au plecat.

Dar când Cir i-a 'liberat
Nu toți iudeii au plecat,
Au mai rămas dintre ei
Mulți în țară la Haldei.

Printre ei se mai afla
Un iudeu ce se numea
Mardoheu, ce înfiase
Pe nepoata sa frumoasă,

Pe tânăra Estera,
Căci ea așa se numea,
Fata unui om evreu
Un unchi al lui Mardoheu.

După Cir s-a ridicat
Ahasveroș împărat.
Ahasveroș, într-o zi,
Mare ospăț pregăti,

Pe mai mari el i-a poftit
La ospățul pregătit,
După ce s-a-nveselit
Atunci regele-a poftit

Pe Vasti, a sa regină
La ospăț și ea să vină.
Dar regina n-ascultat,
Regele s-a supărat

Și de la al său palat
Pe regină a-ndepărtat.
Când ospățu' s-a gătat
Regele poruncă-a dat,

La al său palat să vină,
Pentru a face o regină.
Toate fetele din țară
De o frumusețe rară

S-au prezentat la împărat
La ordinul de el dat.
Ahașveroș, într-o zi,
Pe Estera o zări

Și-i porunci la el să vină
Iar el o făcu regină.
Mardoheu cam des mergea
Pe nepoată a vedea

Și într-o zi a auzit
Doi fameni cum s-au vorbit,
Ca în noaptea următoare
Pe împărat să-l omoare.

Mardoheu când a aflat
Pe împărat l-a înștiințat,
Famenii-au fost cercetați
Și-au fost găsiți vinovați.

Și famenii vinovați
Au fost groaznic spânzurați
Și tot mersul întâmplării
A fost scris în cartea țării.

După această întâmplare
Peste-ai săi slujbași mai mare,
Regele a rânduit
Un premier, Haman numit.

Atunci poruncă a dat Haman:
Orice om, boier, țăran,
Când prin fața mea vor trece
În genunchi să mi se-apele!

Mari și mici cum îl vedeau
În genunchi se aplecau
Și lui Haman se închinau
Singur Mardoheu nu vrea.

Nu dau unui om ce moare
Niciodată închinare,
Cinste-I dau și închinare
Dumnezeului Cel Mare!

Iar Haman când a aflat
Foarte rău s-a supărat,
Și l-a urât pe Mardoheu
Și pe tot neamul iudeu.

La împărat cu grăbire
S-a dus și-i ceru-nvoire,
Câți iudei se află-n țară
Într-o zi să îi omoară.

Împăratul s-a-nvoit
Și-apoi l-a-mputernicit
Pe Haman să nimicească
Toată viața evreiască.

Haman împuternicit
La logofeți le-a poruncit:
Câți iudei se află-n țară
Toți, și mari și mici, să moară!

Mardoheu când a aflat
Hainele și-a sfâșiat
Și cu un sac s-a încins
Și cu jale mare-a plâns.

Toți iudeii cum aflau
Plângeau, posteau și se rugau,
Sac și cenușă-i îmbrăca
Și către ceruri striga.

Mardoheu trimis-a iute
Veste Esterei: vezi, du-te
Și la rege fă-i rugare
Pentru-a neamului scăpare.

Și era atunci o lege
În Haldeia, ca la rege,
Nechemat cine intra
O plătea cu viața sa.

Estera poruncă-a dat
Lui Mardoheu și l-a rugat:
Tu și ceilalți iudei
Post să țineți, zile trei

Și eu cu slujnicele mele
Vom posti; apoi la rege,
Mă voi duce-n fața sa
Chiar viața de mi-ar lua.

Estera a treia zi
Frumos se împodobi,
Haine scumpe a îmbrăcat
Și la-mpărat a intrat.

Când o văzu împăratul
Repede a-ntins toiagul
Estera 'ncet s-apropia
Iar împăratu-i zicea:

Nu te teme a mea dragă,
Legea-i pentru lumea-ntreagă,
Însă pentru tine nu-i,
Ce dorință ai să-mi spui?

Estera i-a zis așa:
Trecere de am, aș vrea
Cu Haman dacă voiești
Azi la mine să prânzești.

Bine după ce-au mâncat
Regele iar a-ntrebat:
Ce dorești a mea regină?
Ea i-a zis: te rog să vină

Regele și mâine de o vrea
Cu Haman la masa mea,
Ce doresc atunci vei ști
Estera-i făgădui.

Iar Haman atunci mergând
De la masă și văzând
Cum prin față iar îi trece
Mardoheu fără' să se-aplece

Nici atuncea ... și pe loc
Mânuiatu-s-a iar foc,
Acasă când a sosit
La ai săi le-a povestit:

Că e foarte fericit
Că numai el a fost poftit
La regina Estera
Să stea la masă cu ea.

Chiar și mâine sunt poftit
La ospățul pregătit,
Dar mă simt așa de rău
Când îl văd pe Mardoheu

Cum prin fața mea el trece
Și nu vrea să se aplece.
Iar ai săi l-au învățat
Și lui Haman un sfat i-au dat:

Dă poruncă să se facă
O spânzurătoare-naltă.
Și dimineață la palat
Du-te cere la-mpărat

Pe Mardoheu a-l spânzura
Și fericit vei pleca
La regina Estera
Să stai la masă cu ea.

Și Haman i-a ascultat
Și îndat-a ridicat
O spânzurătoare mare,
A doua zi ca să-l omoare,

Negreșit, pe Mardoheu
Omul cel de neam iudeu.
Dar noaptea regele-n al său palat
Cum era culcat în pat,

Toată noaptea se-nvârtea
Dar să doarmă nu putea.
A zis unui slujitor:
Adu-mi Cartea Faptelor!

Omul aduse cartea-n dată
Și-ncepu ca să citească.
Omul tot citind mereu
A ajuns la Mardoheu,

Cum el a descoperit
Pe cei ce s-au hotărât
Ca pe rege să-l omoare.
Dar, regele zise: oare,

Acestui om ce m-a salvat
Vreo răsplată i s-a dat?
Cronicarul ce știa
Regelui i-a zis așa:

Nu, nu i s-a dat niciodată
Nici o cinste, nici o plată.
Și-astfel noaptea a trecut
Zorile au apărut.

Haman vine la palat
Ca să ceară la-mpărat,
După planul ce-l avea
Pe Mardoheu a-l spânzura.

Însă regele-i grăi
Lui Haman când îl zări
Și-ntrebându-l el grăi:
Spune-mi ce ar trebui

Să îi fac omului care
Eu o cinste foarte mare
Sunt dator să-i dăruiesc,
Cum mă-nveți tu să-l cinstesc?

Iar Haman atunci credea
Cum că lui regele-ar vrea,
Ca să-i dea așa cinstire.
Zis-a el cu muțumire:

Acela om trebuiește
Îmbrăcat împărătește,
Pe calul regelui suit
Și pe frunte-mpodobit,

Cu coroana-mpărătească.
Apoi să se poruncească
La ministrul cel mai mare
Ca să-l poarte-apoi călare

Prin oraș strigând: priviți,
Cum de rege sunt cinstiți
Cei cărora dânsul vrea
Cinste mare să le dea!

Bine-acuma, hai grăbit,
Regele i-a poruncit,
Fă chiar azi lui Mardoheu
Omul cel de neam iudeu

Tot ce-ai zis; vezi nu cumva
Ne-implinit să lași ceva.
Iar Haman, deși-l duru,
Nevoit să facă fu.

Mers-a-n grabă și-implinise
Tot ce i se poruncise.
Trist apoi se duse-acasă
La Zereș, a sa nevastă.

Și cum era întristat
I-a spus tot ce s-a-ntâmpat
Iar Zeres, nevasta sa
Lui Haman i-a zis așa:

Dac-ai început să cazi
În fața unui iudeu azi,
Viața ta de-acum e
În mare primejdie.

Haman îndat-a fost poftit
La ospățul pregătit
La regina Estera
Să stea la masă cu ea.

După ce bine mâncară
Regele o-ntrebă iară:
Ce vrei regină, din țară
Jumătate de mi-ai cere

Eu ți-aș da-o cu plăcere!
Spune-mi dar a ta părere.
Estera i-a zis așa:
Trecere de am, aș vrea,

Să-ți cer viață astăzi ție
Neamului iudeu și mie,
Căci noi suntem la pierzare
Osândiți cu mic, cu mare,

Măcar robi de-am fi vânduți
Eu acum aș fi tăcut.
Dar cine e acela care
Ar vrea pierzarea voastră oare?

Cine-i? Regele-ntreba,
Iar Estera zisu-i-a:
Este al nostru vechi dușman,
Răul acesta de Haman!

Haman când a auzit
A rămas foarte-ngrozit,
Iar regele mânios
În grădină mers-a jos,

Haman a rămas să-și ceară
De la regină iertare.
Împăratul fu-nștiințat
Că Haman a înălțat

O spânzurătoare mare
Pe Mardoheu ca să-l omoare.
Regele-n a sa mânie,
A poruncit pe ea să fie

Chiar azi spânzurat Haman,
Al iudeilor dușman.
Gardienii îl luară,
Pe Haman și-l spânzurară.

După ce Haman muri
Regele se potoli

Și-a ridicat pe Mardoheu
Mai mare-n palatul său.
Iar Esterei cea frumoasă
I-a dat a lui Haman casă.

Iudeii toți s-au bucurat
Că de moarte au scăpat.
Mardoheu când fu-nălțat
La iudei poruncă-a dat

Ca această zi să fie
De praznic și bucurie,
Din an în an pomenită
De toți iudeii prăznuită.

Iudeii cu bucurie
Purim, o numiră să fie,
Și toți iudeii din Haldeia
Prăznuit-au ziua aceea.

Amin

De ziua voastră

De ziua fericirii voastre
Noi vă dorim să fiți mereu
În toate căile vieții
Călăuziți de Dumnezeu.

Căminul căsniciei voastre
Să fie pururea curat,
Nedespărțiți în veci în Domnul
Cămin curat cu-adevărat.

Cuvintele Scripturii Sfinte
Vă fie Candelă și Far,
Și-n toate zilele vieții noastre
Să vă-mbrăcați cu har.

Și-n toate lucrurile voastre
Să fiți de Domnul îndrumați
Ca să puteți fi amândoi una
De Domnul binecuvântați.

La ceasul când voi vă rugați
Una să fiți îngenunchiați,
Nedespărțiți în veci de Domnul
Și-n veci nedespărțiți de frați.

Dorim în veci să fiți cu Domnul
În sfântul nou Ierusalim
Acum în ziua fericirii voastre
Acestea noi vi le dorim.

Dragii noștri, frate scump și soră
În această sfântă și aleasă oră
Cerem peste-a voastră dulce sărbătoare
De la Domnul Păcii o binecuvântare.

În orice stare o să fiți
Voi să fiți tot mulțumiți
Pe Dumnezeu să-L lăudați
Să fiți binecuvântați!

Bunul Dumnezeu să facă
Căminul vostru fericit,
Soră preaiubită
Frate preaiubit.

Amin

Isus și trandafirul

Isus când copil era
O grădină El avea
Și-n grădină Hristos
Avea un trandafir frumos.

Și-l îngrijea minunat
Să-i poarte flori de-ncununat
Atunci când ceasul va sosi
Ca-ncununat să poată fi.

Ai iudeilor prunci când au aflat
Cu toții s-au înfuriat
În grădină au intrat
Să rupă flori s-au apucat.

Și-n ura lor au rupt în șir
Florile de trandafir.
Mai vrei să porți cunună, vrei?
Strigară ceata de mișei

Da, pe cap voi purta cunună
A zis Isus când o să vină
Timpul să fiu încoronat
Ca un mare împărat.

Că spini totuși mi-au rămas,
Le-a zis Isus cu blându-i glas,
Spini cunună să-mpletți
Au mai rămas, destui s-aveți.

Atunci cu creanga spinului
Încoronară fruntea Lui...
Și-n loc de trandafir frumos
Fu capul plin de sânge roș'

Cu care Isus a spălat
Întreaga lume de păcat
Ca noi fericiți să fim
Cu El în veci de veci,
Amin

Precum trec stelele

Precum trec stelele
Ce strălucesc în noapte
De raza soarelui la răsărit,
Așa vei trece, dragă frățioare,
În țara mare, minunată
Ce-n veci e fără de sfârșit.

Și cum nu ai adus nimic în lume
La fel vei merge dinastă lume,
Nimica cu tine ducând.
Și tot ce-ai agonisit lăsa-vei
Și numai singurel vei merge
Da, vei merge pe veci, în curând.

Dar în toată viața asta
Vreo dată frate, te-ai gândit
În țara sfântă unde vei pleca
După tot ce-n viața asta
Iubite frate, ai înfăptuit
Ce plată acolo vei lua?

Dacă tu în toată viața asta
Ai făcut tot fapte rele
Și la Dumnezeu nu te-ai gândit
Da, în chinuri vei fi cu ele
Da, la moartea cea de veci
Vei fi, frate, osândit.

Dar dacă pe Domnul tu L-ai ascultat
Și legea Lui cea dreaptă, sfântă
Mereu în viață tu ai împlinit
De-osânda de veci tu scăpăt-ai
Și-atunci pe drumul veșniciei
Da, vei merge, frate, fericit.

Căci mântuirea ce-o primim în dar
E să-L ascuți pe Dumnezeu
De a împlini a Domnului porunci
Și fericit în țara veșniciei
Îți vei primi răsplata, dragă frate,
De la Dumnezeu atunci.

Amin

Isus și Legea

Zis-a Isus, frații Mei,
Către ucenicii Săi
Să nu credeți Eu vă zic
C-am venit Legea s-o stric.

Am venit vă glăsuiesc,
Legea Sfântă s-o împlinesc
Căci vă spun că nu va trece
Nici o frântură din Lege

Nainte de-a fi împlinită
Tot ce-n Lege-i amintit
Va trece cer și pământ
Dar scrisul Legii nicicând.

A voastră neprihănire
De nu va trece în sfințire
Pe a celor din vechime
Atuncea să știi creștine

Căci Hristos a spus așa:
Cu nici un chip nu va intra
În Împărăția sfântă
Cel ce calcă vreo poruncă.

Căci Domnul Legea când a dat
Mai întâi a judecat
Ca să fie dreaptă, bună,
Să nu fie în ea minciună.

Domnul Isus a arătat
Când pe pământ a umblat
El Cuvântul predica
Și pe oameni învăța.

Ca ei să se pocăiască,
Legea sfântă s-o-mplinească
Și-al iubi pe Dumnezeu
Poruncile-i păzind mereu.

Și Pavel la Romani arată
Că Legea-i sfântă, bună, dreaptă
Până și a ei poruncă,
Este bună, dreaptă, sfântă.

Și nu cel ce Legea-auzit
E socotit neprihănit,
Ci cel ce Legea va-implini
Neprihănit se va numi.

Căci Dumnezeu n-a desființat
Legea Sfântă ce a dat.
Ci El spunea prin Cuvânt
Iată, fac nou Legământ.

Voi scrie Legea Mea Cerească
În inima omenească
Voi scrie Legea-n mintea lor
Și atunci vor fi al Meu popor.

Isaia a glăsuțit,
Prin Duh Sfânt a profețit
Că Legea Domnului e mare,
Lumină pentru popoare.

Iar psalmistul ne explică
Că Legea e desăvârșită
Și în psalmi e amintită
Că adevăr e numită.

Dumnezeul nostru mare
Azi ne pune la-ncercare
Ca să vadă-n noi mereu
Dragostea de Dumnezeu.

Cum Îl vom iubi atunci
Cum păzim a Lui porunci
Vom ține Legea Lui curată
Așa cum Cel Prea Sfânt ne-a dat?

Dar fericiți de vrem să fim,
La Lege să ne gândim
Zi și noapte cugetând
Legea sfântă împlinind.

Amin

Sabatul Domnului

Noul Testament arată
Ziua a șaptea neschimbată.
După-al Său obicei sfânt
Hristos Sabatul l-a ținut.

La templu Sâmbăta mergea,
În Cartea Legii citea,
Și pe oameni învăța
Ca să țină Sâmbăta.

Cum și sfintele femei
Ascultară dragii mei,
S-au odihnit în Sabat
Așa cum Isus le-a învățat.

Isus prin Matei ne spune
Să stăm mereu în rugăciune,
Să nu ne prindă fuga
Nici iarna, nici Sâmbăta.

Domnul Isus ne mai spune
Să stăm mereu în rugăciune,
Și sufletul ne fie treaz
Căci atunci va fi necaz.

Cum n-a fost și n-o mai fi
Prooroci falși se vor ivi,
Căci Isus a spus așa:
Prooroci falși s-or ridica.

Și vor duce-n rătăcire
Cea mai multă omenire.
Vor face semne și minuni,
Și vor prooroci minciuni.

Și vor face mai departe,
Semne mari și minunate;
Foc din cer să cadă jos
În numele lui Hristos.

Vor spune că Dumnezeu
A schimbat Sabatul Său,
Și vor pune în lumină
Ziua întâia de odihnă.

Dar Dumnezeu nu și-a schimbat
Niciodată-al Său Sabat.
Căci în El nu e schimbare
Și nici umbră de mutare.

Și al Domnului Sabat,
Nu mai poate fi schimbat
Cu o altă zi ce n-are
Nici o binecuvântare.

Și îngerii au respectat
Ziua sfântă de Sabat.
El mană la popor n-a dat
În ziua sfântă de Sabat.

Căci și-n cerul minunat,
Sabatul e respectat
De oștirea Celui Sfânt,
Cum scrie în al Său Cuvânt.

Chiar și-n Sfânta-mpărăție
Ce o așteptăm să vie,
Sabatul o să se ție
Cum Isaia-n Carte scrie.

Dragi creștini și oameni buni,
Nu mai credeți în minciuni,
Ci vă duceți bucuros,
Pe urmele lui Hristos.

Așa cum Pavel ne spune,
Să călcăm pe-ale lui urme,
Cum și el calcă vârtos
Pe urmele lui Hristos.

Respectând sfântul Sabat,
Cum Pavel l-a respectat
Și poruncile păzind
Legea Sfântă împlinind.

Având în noi Duhul Sfânt
Cât trăim pe acest pamânt,
Ca să ne călăuzească
Către Patria Cerească.

Amin

Sărbătorile Domnului

Dumnezeu a hotărât
Sărbători a rânduit
Ca omul să le prăznuiască
Pe Dumnezeu să-L cinstească.

Dumnezeu la om i-a zis
Cum în Levetic e scris:
Aceste sărbători le am
Să le ții din an în an.

Ca să fie prăznuite
La vremile lor hotărâte,
Îți spun să le prăznuiești
Pe Mine să mă cinstești.

Și cine le prăznuiește
Pe Dumnezeu îl cinstește.
Și Dumnezeu îl iubește
Pe-acel ce le prăznuiește.

Aceste sărbători sfinte
Din Paradis sunt venite
Căci Luna când a fost creată
Și porunca i-a fost dată.

Să arate oamenilor
Vremea sărbătorilor
Ca omul să le prăznuiască
Pe Dumnezeu să-L cinstească.

Când sărbătorile veneau
Poporul mult se bucura
Căci sărbătorile se știe
Că aduceau bucurie.

Și noul Testament arată
Sărbătoarea neschimbată.
Căci sărbătoarea a fost dată
Să nu mai fie schimbată.

Căci însuși Isus Mesia
Sărbătoarea o ținea.
El la Corturi s-a suit
Și praznicul l-a prăznuit.

Și Pavel din Efes pleca,
Mă grăbesc el le zicea
Să ajung la Ierusalim
Praznicul sfânt ca să-l țin.

Cu neamurile din Filipi,
Ce Pavel le-a convertit
Praznicul Azimilor,
L-a prăznuit la vremea lor.

Când Cincizecimea a sosit
Pavel din nou s-a grăbit.
Mă duc la Ierusalim
Sărbătoarea să o țin.

Dar Isus a spus așa:
Să știți că în urma Mea
Prooroci falși s-or ridica,
Și pe oameni va-nvăța:

Că a Domnului sărbători sfinte,
S-au schimbat de azi 'nainte,
Și nu mai trebuie ținute
La vremile lor hotărâte.

Și vor face sărbători,
Atunci după gustul lor.
Și va duce în rătăcire,
Cea mai multă omenire.

Să-L rugăm pe Dumnezeu
Să ne țină tot mereu
Luminați prin Duhul Sfânt
Să-mplănim al Său Cuvânt.
Amin

Dumnezeu e drept

Dumnezeu e-atât de mare,
E-atât de drept și-atât de sfânt,
Ca nu admite închinare
La cei ce zac în mormânt.

Vai, această lume pierde
Din lipsă de cunoștință.
Însă răul cel mai mare
Este din rea voință.

Se-nchină la niște oase
Ce se numesc „moaște sfinte”
Sărmană lume tu n-ai minte,
De te închini la oseminte.

La oase seci numite „moaște”
Cumpărate pe arginți.
Tu lume te-nchini la ele
Crezând că-s oase de sfinți.

Dar ele nu-ți fac nici rău, nici bine,
Căci n-au viață, nici cuvânt,
Că sunt seci de ani de zile
Și al lor loc e-n mormânt.

Unde dorm toți muritorii
Și săracii și bogații
Și acei cu mari glorii
Ce-n mormânt s-au dus cu toții.

Numai Domnul n-are moarte,
Căci e Dumnezeu Prea Sfânt
Și El a creat pe toate
Și în cer și pe pământ.

Și le-ntreține pe toate,
Sfântul Mare Creator.
Le dă hrană și-i păzește
Că El e Tată-al tuturor.

Astăzi lumea nu-L cunoaște,
Se-nchină la chipuri moarte
Fără viață și cuvânt
Chipuri de oameni pictate.

La chipuri de oameni cioplite
Și la pietre transformate.
Iar pe Dumnezeu Prea Sfântul
Nu-L cunosc, L-au dat deoparte.

Dar animalele cunosc
Ieslea și stăpânul lor.
Dar azi lumea nu-L cunoaște
Pe-al ei mare Creator.

Pentru-ale Sale Legi călcate
Pentru al Său Cuvânt călcat,
Domnu-și face azi dreptate
În cerul Său glorificat.

Nu mai e chip de scăpare
De a veacului urgie,
Lumea trebuie să coboare
De la 'nalta ei mândrie.

Lume, astăzi te trezește
Din somnul lung al morții,
Că de nu, atunci să știți
Că veți pieri cu toții.

Iehova e Stăpân sub soare.
În fața Lui să vă plecați!
Lui să vă-nchinați popoare,
Nu la idoli de voi creați!

Să n-așteptați să cadă stele
Sau oamenii la munți să strige
De groază în acele zile
Sau îngerii din cer să strige:

Că-i prea târziu
Că-i prea târziu.

Amin

Magii de la răsărit

Niște magi din răsărit
În Iudeea au venit.
În Ierusalim intrară
Tot orașul colindară.

Și întrebau în lung și-n lat
Unde-i noul Împărat
Ce-n Iudeea s-a născut,
Căci steaua Lui noi am văzut.

Și-am venit din depărtare
Să-i aducem închinare.
Și așa-ntrebând prin norod
Au ajuns și la Irod.

Iară Irod împărat
Auzind, s-a tulburat
Și împreună cu el
Tot Ierusalimu' întreg.

Atunci Irod înfuriat
Cu glas tare a strigat:
Ce-mpărat poate să fie
Să-mi ia a mea împărăție?

Adună pe toți mai marii,
Pe arhirei și cărturarii
Și pe marii farisei
Ca să afle de la ei

Locul unde trebuia
Să se nască Mesia.
Ei i-au zis: Irod, ascultă,
Așa-i scris în Cartea Sfântă.

Că în Betleem cândva
Se va naște Mesia
Și El ca mare Păstor
Va domni peste popor.

Atunci Irod a chemat
Pe magi și porunci le-a dat
Voi în Betleem plecați
Pruncu-acolo-L căutați.

Dar apoi când îl găsiți
Iar pe la mine să veniți
Căci și eu vreau să mă duc
Închinare să-i aduc.

Magii în grabă au plecat
Steaua iar s-a arătat.
În Betleem când au sosit
Magii veseli au văzut

La o casă acolo iată,
Steaua se opri deodată.
Magii-n casă au intrat
Pruncu-acolo l-au aflat.

Și pe Maria, mama Lui
Și se-nchină Pruncului.
Magii daruri au adus
Pentru Pruncul Sfânt Isus.

Scot și-i dau cu dărnicie
Aur, smirnă și tămâie.
Stând de vorbă s-a-noptat
Magii acolo s-au culcat.

Iar un înger noaptea-n vis
Coborînd la magi le-a zis:
Către casă când plecați
Pe la Irod să nu dați.

Căci Irod în gând și-a pus
Să-L omoare pe Isus.
Magii când s-au înapoiat
Pe la Irod n-au mai dat

Ci altă cale au apucat
Și-n țara lor au plecat.
Atunci îngerul veni
Iar la Iosif și-i grăi:

Ia pe Prunc și mama Sa
Și te du din țara ta,
Din această țară du-te
În Egipt cât poți mai iute.

Căci Irod în gând și-a pus
Să-L omoare pe Isus.
Iosif soața și-a sculat,
Mama, Pruncul L-a luat

Pe asin a încălecat
Și în Egipt au plecat.
S-au dus în grabă-n Egipt
Cum îngerul le-a poruncit.

Iar pe magi Irod mereu
Îi aștepta-n palatul său
Și văzând că nu mai vin
De necaz făcea venin.

Adună ostași îndată:
Mergeți repede o ceată
Colo în Betleem și-n sate
Și cătune-nvecinate.

Casele la rând luați,
Toți copiii să-i tăiați
Care-s de doi ani în jos
Doar veți da și de Hristos.

Iar razboinicii s-au dus
Și-au făcut precum le-a spus.
Vai ce bocet în cetate,
Prin cătune și prin sate.

Cum plâneau din minți ieșite
Mamele nenorocite,
Cum vedeau murind pe uliți
Pruncii lor trecuți prin sulii.

Sau când îi vedeau călcați
Sub călcâie la soldați.
Dar nici nu-ncetase plânsul
Căci Irod muri și dânsul.

Îngerul din nou veni
Iar la Iosif și-i grăi:
Ia pe Prunc și mama Sa
Și te-ntoarce în țara ta.

Grijă n-ai de ce să porți
Că de-acum e printre morți
Acel ce mâna vru să pună
Pe Isus ca să-L răpună.

Din Egipt ei au pornit
Și-n Iudeea au sosit.
Dar atunci când au aflat
Că Arhelau e împărat,

În Iudeea n-au mai stat
Ci-n Galileia au plecat.
La Nazaret ei s-au oprit
Și acolo au locuit.

Ocrotiți de Dumnezeu
Pruncul tot creștea mereu
Și de Harul Domnului
Se umplea făptura Lui.

Amin

Deșteaptă-te, creștine!

Deșteaptă-te, creștine,
Nu mai dormi somnul cel de veci!
Căci mântuirea e aproape,
De ce numai în păcate
Viața ți-o petreci?

Lasă acum grija de-avere,
Lasă aur, lasă argint,
Lasă a lumii plăcere
Domnul alte fapte îți cere
Aici pe pământ.

Într-o peșteră, într-o iesle,
Domnul Isus s-a născut.
Tu-ți faci vilă cu mansardă
Haine scumpe de paradă
Cum nu s-a văzut.

Câte pilde Domnul spune
Pentru noi a ne îndrepta.
Tu ce fel de fapte bune
Ai facut creștine, spune
În toată viața ta?

Deci creștine, te gândește
La toate câte aici făcut-ai.
Și acuma te grăbește,
Casă-n cer îți construiește
Ca să ai locaș în rai.

Dacă vrei în veac ca să trăiești
Ascultă-L pe Dumnezeu
Poruncile să le păzești,
Și a Lui Lege s-o împlinești
Și-n veci vei fi în Rai cu Dumnezeu.

Amin

Credința

Mărește-mi, Doamne, credința
Dumnezeul meu ceresc
Și cu multă cunoștință
Să mă-nchin Ție dolesc.

Mărește-mi, Doamne, credința
Prin lucrările-Ți divine
Ca eu prin a Ta voință
Să Te-nțeleg mai mult stăpâne.

Mărește-mi, Doamne, credința
Prin Duh cu credință vie
Să mă-nchin de dimineață
Cu-acei ce se închină ție.

Mărește-mi, Doamne, credința
Când mă aplec la rugăciune
Și apoi să am voința
De-a mă-mpărtăși cu Tine.

Mărește-mi, Doamne, credința
Al meu Isuse scump și drag
Ajută-mi cât voi fi în viață
Ca să-Ți pot sluji cu drag.

Mărește-mi, Doamne, credința
Tu, al meu Mântuitor,
Ca prin multa mea dorință
Să te aștept cu drag și dor.

Mărește-mi, Doamne, credința
Nu mă lăsa fără ea
Căci prin ea, te rog fierbinte
Să mă-nsoțești în noaptea grea.

Mărește-mi, Doamne, credința
Ca, cu dragoste supus,
Să-aștept aceia dimineață
Când vei reveni Isus.

Amin

Isus a fost cu mine

Din clipa când El m-a primit,
Isus, chemându-mă la Sine,
O clipă nu m-a părăsit
Ci-n toată vremea m-a-nsoțit
Și-a fost mereu cu mine.

De nori și greu n-am fost scutit,
Nici de plâns, nici de suspine.
Isus cu mine-ntruna a mers,
Și lacrămile mi le-a șters,
Și-a fost mereu cu mine.

Când eram îndurerat
Și nu știam de bine,
Când jugul greu m-a apăsător,
Cu greul crucii-mpovărat
Și-atunci a fost cu mine.

Avut-am prieteni și amici
Și doritori să-mi facă bine
Ce-n vremuri grele deși-au vrut,
Dar, să mă ajute n-au putut
Dar El Isus a fost cu mine.

Mi-a fost destul să-L am pe El
Și-asta o spun la orișicine
Că nu doresc un bun mai mare,
Nici o altă binecuvântare
Decât să-L am pe El cu mine.

Ființa Lui m-a copleșit
Cu mângâieri depline,
Eu n-am în lume un alt dor
Numai pe El ocrotitor
Să-L am mereu cu mine.

Amin

De nuntă

Să vă sporească fără margini
Iubirea care v-a legat,
Iubirea vă păstreze frumusețea
Făcută de Cel ce v-a creat.

Să n-aveți zile fără soare,
Nici nori prea mulți chiar de vor fi.
Vă fie viața sărbătoare
Cum e această strălucită zi.

Să vă-mbrăcați cu umilință
În orice faptă și cuvânt,
Ca să parcurgeți prin credință
Al vieții drum spre cerul sfânt.

Vegheați pe calea vieții voastre
Orice neazuri vor veni
De sus, din zorile albastre
Doi ochi cerești vă vor păzi.

O taină mai presus de fire
A unui fericit cămin
Să nu uitați, stă în iubire
La bine, dar și la suspin.

Ani mulți ca și nisipul mării
Cu spor, cu roade vă dorim,
Pe plaiurile veșniciei
În veșnicul Ierusalim.

Secretul vieții fericite
Nu stă-n mâncăruri, nici în bani,
Ci-n inimi veșnic dăruite
Celui fără sfârșit de ani.

Amin

Târziu

Cuvântul târziu e cuvânt ce înspăimântă
Și-i atât de-ngrozitor,
În el se pierd și drum și țintă
Trecut, prezent și viitor.

Ocazii mari se prăbușiră,
Lăsând pe mulți în greu pustiu,
Fiindcă cei chemați veniră
Dar, în zadar. Era târziu.

A cerului sfântă chemare
Pătrunde pe al vieții drum,
Chemând mereu pe fiecare
Să vină azi și chiar acum.

Cei tineri zic: Mai avem vreme.
Cei tari, au cerul azuriu
Iar cei bătrâni, cu stropi în gene,
Abia îngână: E târziu.

O clipă de întârziere
Adesea a tăiat în viu
Și ani de chin și de durere
Vor spune tot e prea târziu.

Dar glasul dragostei divine
Acum îți spune lămurit:
În cer e loc și pentru tine
Și totul este pregătit.

Răsplata este minunată,
Nu pot acum să ți-o descriu.
De aceea azi, acum pe dată,
O, vino până nu-i târziu!

Amin

Nicicând

Nicicând nu se va stinge
Lumina lui Hristos.
Când unii-s lași, vin alții
S-o poarte mai frumos.

Mereu se scoală alții
Ce vin cu drag s-o poarte,
Biruitori purtând-o
Spre țintă, mai departe.

Nicicând nu o să cadă
Stindardul lui Hristos.
Când unii cad, vin alții
Să-l poarte mai voios.

Mereu se scoală alții
Vitejii ce-l ridică,
Prin lupte mai statornici,
Prin furtuni fără frică.

Nicicând n-o să amuțească
Cuvântul lui Hristos,
Ci va striga mai tare
Și mult mai luminos.

Căci dacă unii tac, vin alții
Să-l strige și mai tare,
Ca-n vremea când strigat-a
Din beznă și-ncercare.

Nicicând nu se va pierde
Iubirea lui Hristos.
Când unii-o sting, vin alții
S-o ardă mai frumos.

Căldura ei va crește
Din veac, în veac mai tare,
Crescând-o mai curată
Prin ruguri și altare.

Nicicând nu va fi-nfrântă
Oștirea Lui Hristos,
Căci El va fi împăratul
În veci victorios.

Când unii fug, pe alții
El mai viteji îi scoală
Și-a Lui va fi măreția
Victoria finală.

Amin

Mărturisiri minunate

O, cerule înstelat, ce tainic
Mărturisești pe Dumnezeu,
Ale cărui frumuseți prea multe
Le-arăți și le ascunzi mereu.

O, soare, strălucit și falnic,
Ce minunat mărturisești
Pe-Acela al cărui chip și zâmbet
De dragoste și milă, ești.

O, munți înalți, cât de puternic
Și de măreț mărturisiți
Pe Dumnezeu de-a cărui mână
Și înțelepciune ați fost zidiți.

Câmpie verde cât de dulce
Mărturisești înfiorat,
Desăvârșită frumusețe
A celui care te-a creat.

O, văi adânci, o, vânt puternic
Și mări cu larg înspăimântat
Și codrii mari vuind de tunet
Și-ocean cu valuri înspumat.

O, veșnic nepătrunse-ntinderi,
Ce asurzitor și ce tăcut
Ne învinuiți mărturisindu-L
Pe Acela care v-a făcut.

Ce dezvinovățiri mai poate
Afla în fața Ta, acel
Ce n-a voit, Doamne, să creadă
Nici să-nțeleagă-n nici un fel?

Amin

I. Samson

Samson era un iudeu,
Copil al lui Dumnezeu,
Născut prin făgăduință
Și a părinților credință.

Dumnezeul Cel Prea-Nalt
Cu putere l-a-nzestrat.
Și marea putere a lui
Stătea-n părul capului.

Într-o zi el a plecat,
Înspre Gaza s-a-ndreptat.
La Gaza când a sosit
Cu Dalila s-a-ntâlnit.

Destrăbălată ea era,
Dar Samson mult o iubea.
Cu ea s-a căsătorit
Călcând porunca Celui Sfânt.

Dalila des îl întreba
De puterea ce-o avea
Și mereu îl ispitea,
Secretul de a-l afla.

De trei ori l-a ispitit,
Dar el secretul l-a păzit.
Dar mereu tot ispitit,
Dalila a reușit

Pe Samson a-i explica
Că unde-i stă puterea sa.
Că marea putere a lui
Îi stă-n părul capului.

Dalila s-a bucurat
Că i-a spus cu-adevărat.
L-a adormit prin dezmiardat
Și-apoi părul i-a tăiat.

După ce Samson fu ras,
Fără putere a rămas,
Iar filistenii, bucurosi,
Amândoi ochii i-au scos.

Așa Samson a plătit
Păcatul înfăptuit,
Căci porunca n-a-implinit
Când c-o păgână s-a-nsoțit.

Filistenii l-au luat
Pe Samson și l-au legat
Și-n temniță l-au băgat
Și l-au pus la măcinat.

Samson la râșniță-nvârtea
Grâul lor îl măcina,
Ca ei să aibă ce mânca
Și de el joc își bătea.

În temniță cum era
Părul din nou îi creștea
Și pe cum părul creștea,
El din nou puteri primea.

Și-ntr-o zi s-au adunat
O mulțime la palat
Căci o sărbătoare aveau
La care jertfă aduceau.

Palatul lor era așa:
Pe doi stâlpi se rezema.
Vreo trei mii s-au adunat
Pentru jertfă la palat.

Pe Samson l-au scos în grabă
Ca să joace la paradă.
Între stâlpi Samson a stat
Și pe Domnul l-a rugat:

Doamne, te rog, dă-mi puteri
Pentru cei doi ochi ai mei,
Să mă răzbun pe vrășmaș
Acum, în cel din urmă ceas.

Atunci de stâlpi s-a răzemat,
Palatul l-a răsturnat
Cu poporul adunat
Și nici unul n-a scăpat.

Iar ai săi când au aflat,
Au venit și l-au luat
Pe Samson l-au îngropat
În mormânt cu Manoah.

Amin

II. Samson

Atunci când Samson a fost
Biruit de poftă și păcat,
Dalila tăiatu-i-a părul,
Că Legea Sfântă el a călcat.

Atunci când Samson adevărul
L-a divulgat a fost învins,
Vrășmașii lui cu ură mare
Veniră-n grabă și l-au prins.

I-au scos ochii amândoi
Și-așa a plătit desfrâul
Și la râșniță l-au pus
Ca să macine grâul.

Copile drag, îți dau un sfat:
Când vrei să te căsătorești,
Să nu te-nșele vreo Dalilă,
Căci ca și Samson o să pățești.

Atunci când gândul ți-l abați
De la drumul cel sfânt și drept,
Atunci Dalilele lumii
Cu drag te strâng la piept.

Atunci când calci porunca sfântă
Privind în altă parte,
Dalilele lumii te-mping
Tot mai departe spre moarte.

Când calci în picioare
Sfântul legământ,
Dalila lumii te leagă
Mai strâns la piept.

Când calci în picioare Adevărul
Și falsele iubiri te frământă,
Dalila te leagă cu funii,
Tăindu-ți puterea cea sfântă.

Vrășmașii vin și ochii ți-i scot,
Să nu poți vedea niciodată
Frumosul adevăr, cu cerul lui tot,
Din țara de lumină curată.

La râșniță te silesc să-nvârtești,
Să macini sămânța minciunii.
Te-apasă crunt când obosești
N-au milă de tine nici unii.

Cădea-vei așa ca Samson
În lumescul palat,
De nu-L chemi pe Domnul
Cel sfânt și îndurat.

Ai grije, dragul meu copil,
Căci ceasul cel sfânt o să vie
Și ce vei face atunci
Căci vremea de haz e târzie.

Tu drumul credinței
Să-l ții mereu curat
Și pentru acest lucru
Tu roagă-te neîncetat.

Păzește-te mereu în viață,
Să nu te prindă Dalila vicleana.
Gândește-te la Dumnezeu,
Și-i cântă doar Lui Osana.

Amin

Sunt singur

Sunt singur în noapte,
La stele eu privesc.
Simt inima în mine
Tristă când mă gândesc.

Căci Domnul măririi
Pe care-L aștept să vie
Cu dorul aprins în mine
Dar El mult întârzie.

Departe văd cetatea
De aur străverziu curat
Și sufletul mi-e ca un tăciune
Ce arde în mine ne-ncetat.

Căci cetatea de prea sfântă
Rămâne pe cerul cel sfânt,
Iar eu sunt aici țărână
Și tot aștept mereu plângând.

Sunt slab sub grea povară
Sub cruce cânt melodia
Ca Moise pe Neba murind
Privind prin lacrimi câmpia.

Să urc pe muntele Horeb
Aș vrea ca și Ilie
S-aud și eu tunetul aspru
Și susurul blând ce adie.

Și de pe muntele Horeb
S-aud glasul Domnului de Tată,
Să stau pe munte și să cânt
Să nu cobor niciodată.

Aș vrea să rămân
Acolo sus, pe munte mereu,
Să-mi fac colibă lângă cer,
Slăvind pe al meu Dumnezeu.

Cu Domnul meu de vorbă
Să stau aproape de cer
Până-n revărsatul zilei
Când toate stelele pier.

Să stau de vorbă cu Domnul,
Ca prieteni nedespărțiți,
Alături de toți aceia
Ce sunt credincioși și sfințiți.

Și-atunci singur niciodată
Eu n-am sa mai fiu
Ci rămân pentru vecie
Copil al lui Dumnezeu.

Amin

Rugăciune

Eu mă rog întotdeauna
Mai nainte de-orice gând,
Căci rugăciunea-mi limpezește
Orice întrebări oricând.

Eu mă rog la deșteptarea
Dintr-un vis înspăimântat,
Căci rugăciunea mă păzește
De necazul neașteptat.

Eu mă rog când simt aproape
O primejdie pândind,
Căci rugăciunea-mi întărește
Inima-mi nădăjduind.

Eu mă rog când duhul leneș
Mă îndeamnă să mai stau,
Căci rugăciunea-mi dă putere
Și voința când n-o am.

Eu mă rog când sunt la muncă,
Mă rog și-n odihna mea,
Eu mă rog să pot oriunde
Ca liniștit a fi și-a sta.

Și mă rog pentru viață,
Mă rog și pentru sfârșit,
Însă pentru veșnicie
Eu mă rog neconținut.

Doamne, orice zi și noapte
Eu mereu mă voi ruga
Ca gânduri noi, putere sfântă
De la Tine-a căpăta.

Mă rog când vine ispita
Și mă simt că-s apăsător
Te rog, Doamne, dă-mi putere
Atunci când sunt întristat.

Doamne, dă-mi curaj în luptă
Stăruind în rugăciuni,
Mângâie-mă-n suferință
Și ocrotește-mă-n furtuni.

Fă să-mi țin până la capăt
Calea de la început.
Doamne, scapă-mă de cursa celui
Mincinos și prefăcut.

Șterge-mi din a mea inimă
Orice urmă de păcat,
Ca să-aștept a Ta chemare
Cu un cuget ne-ntinat.

Să țin sus cuvântul Tău
În orice încercare
Chiar dacă m-ar lovi cel rău
Cu o ură și mai mare.

Să nu mă îndoiesc deloc
În nici o grea ispită,
Ci fă când voi ieși din foc
Să am o față strălucită.

Și astfel zilnic preschimbat
De Tine în mai bine,
Să ating slava de-nfiat
Să fiu în cer, cu Tine.

Amin

Din cartea sfântă

Din toate câte sunt și vezi în lume
Tu poți s-alegi și să culegi mereu
Dar la urmă sunt toate deșertăciune
Vezi că ți-ai pierdut sufletul tău.

Când eram copil în frăgeție
Eu de multe ori stam și priveam
Sus de tot spre zările albastre
Dar cu mintea mea nu-nțelegeam.

Mă uitam la soare, lună, stele
Și mă întrebam eu cine le-a făcut
Și oricât mă întrebam eu singur
Cu mintea mea nu am știut.

Mă uitam la munții cei înalți
La dealuri și câmpiile întinsă
La râurile ce curgeau la vale
Și mă gândeam cum am luat ființă.

Dar am găsit într-una dintre zile
O carte ce eu nu o cunoșteam
Și citind în ea din întâmplare
Am găsit ceea ce căutam.

Că acel ce le-a făcut pe toate
E Dumnezeu din cer Preasfântul
El a făcut și soare, lună, stele
Și cerurile și pământul.

Și pomii i-a făcut să înflorească
Și apele să curgă înspre mare
Și primăvara, câmpul să-nverzească
E Dumnezeu cel sfânt și mare.

Și înțelesu-acestei cărți preasfinte
Este ca în viața asta pe pământ
Fiecare om să își păstreze haina
Nepătată până la momânt.

Și ca haina să o păstrăm curată
Dumnezeu ne cere să-mplinim
A Lui porunci și Lege minunată
În toată viața cât trăim.

Amin

În prigoană sunt dușmănit

Vezi ce dușmănit sunt eu acum
Isus, de când Te am pe Tine?
Vrășmașii tăi m-ar rupe-n drum
Pentru că mă încred în Tine.

La ospăț când mă poftesc la mese
Eu las mesele lor pline
Și îmi desleg a mea desagă
Și mânc ce am curat cu Tine.

Iar când lumea mă îmbie
C-un așternut ce moale ține,
Mă trag în colțul meu tăcut
Și-adorm, Isus, lipit de Tine.

Când cei din lume ar vrea cu ei
Să merg la ale lor petreceri fine,
Mă trag înapoi de toți și merg
Pe calea mea, Isus, cu Tine.

Când cei din lume mă-ndeamnă
Să-mbrac veștmintele lor fine,
Privesc veșmântul tău sărac
Și-l îmbrac să fiu ca Tine.

Când sunt poftit ca să ocup
Un loc în față și mai sus,
Mă trag napoi ca să rămân
Nedespărțit de Tine, Isus.

Ar vrea să stau râzând cu ei
Atunci când râd mai bine,
Iar eu ascuns, Isus, plângând
Mă rog în duh cu Tine.

Și-acum te rog de nu-s așa
De credincios cum se cuvine
Te rog de mână Tu mă ia
Să merg pe drum cu Tine.

Amin

Când bate ceasul

Când bate ceasul unu
Să te gândești mereu
Că-n cerul sfânt există
Un singur Dumnezeu.

E unul singur minunat
Prea înălțat și sfânt
El unul care a creat
Și ceruri și pământ.

Când bate ceasul două
De două ori tresaltă,
Că-n două locuri sigur
În veșnicii te-așteaptă.

E raiul sfânt sau iadul
Ce-așteaptă a ta cale
În care vei ajunge,
Ți-ai pus tu întrebare?

Când bate ceasul trei
Creștine te-ai gândit,
La ceasul trei pe cruce
Isus fu răstignit.

Și trei sunt mărturie
Ce-s scrise în cuvânt
E duhul, sângele și apa
Ca veșnic legământ.

Când bate ceasul patru
Sunt patru nu uita
Sunt acei care au scris
Vestea cea bună „Evanghelia”.

Ca eu și tu să le citim
Învățăturile lor sfinte
Și ce au scris noi să-mplinim
Și să le ținem minte.

Când bate ceasul cinci
Gândește-te creștine
La cele cinci fecioare
Ce-au judecat mai bine.

În odaia cea de nuntă
Cu Mirele au intrat
Căci au lucrat cu-nțelepciune
Și cu drag l-au așteptat.

Când bate ceasul șase
Samariteanca venea
Iar Isus la ceasul șase
I-a cerut apă să bea.

La ceasul șase s-a făcut
Întuneric pe pământ
Isus pe cruce atunci era
Și-a cerut apă să bea.

Când bate ceasul șapte
Gândește-te la săptămână
Compusă din șapte zile
De Dumnezeu, lucrare bună.

Și la a șaptea zi sfințită
Căci a zis cel Prea Înalt
Aceasta-i ziua Mea cea sfântă
Și a numit-o Sabat.

Când bate ceasul opt
Să știe fiecare
Căci numai opt scăpat-au
Prin arca de salvare.

Căci Dumnezeu atuncea
La Noe s-a gândit
Și a scăpat de moarte
Pe cel neprihănit.

Când bate ceasul nouă
Să te gândești puțin
Isus la ceasul nouă
Muri pe cruce-n chin.

Deci ceasul nouă fie
Un ceas de rugăciune
La ceasul nouă s-a rugat
Isus și pentru tine.

Când bate ceasul zece
Să te gândești atunci
Că Dumnezeu pe munte
A spus și scris zece porunci.

Ca să iubești pe Dumnezeu
Dumnezeu îți cere
Ca să păzești a Lui porunci
Și-a Lui porunci nu-s grele.

Când bate ceasul unsprezece
La lucru au fost chemați
Să lucreze ei în vie
Cu ceilalți măcar un ceas.

Ei s-au dus cu bucurie
Căci ultimul ceas mai era
Ca să mai poată lucra în vie
Pentru a primi plata.

Iar la ceasul doisprezece
Stăpânul a poruncit
La ispravnic să plătească
Celor ce-n vie au muncit.

Începând cu cei din urmă
Care doar un ceas au lucrat
Și-au primit ca și aceia
Ce toată ziua au lucrat.

Amin

O, omule ce astăzi

O, omule ce astăzi
Trăiești în nepăsare
Tu nu știi că sfârșitul
E judecată mare?

Cuvintele acestea
Ce-s scrise în scriptură
Nu-s scrise de poveste,
Ci pentru învățătură.

Ușor îți vinzi tu viața
Și anii dai în vânt
Și-amâni de azi pe mâine
Și nu crezi în cuvânt.

Tu crezi că răutatea
Ce-n lume-i cuibărită
Nu va ajunge-odată
Să fie pedepsită.

Tu crezi că-i mut Eternul
Sau surd și nu te-aude?
Sau când închizi tu pumnul
E orb și nu te vede?

În ziua Lui măreață
Tu ai să te-ngrozești,
Când îți va pune-n față
Și gândul ce-l gândești.

Păcatele și ziua
Și locul destinat
Și ce-ai cugetat ziua
Și noaptea stând în pat.

Și-aceia zi în care
Avut-ai un moment
Să vii să-ți ceri iertare
Și-ai stat indiferent.

Răbda-vei tu privirea
Când Domnul o să apară?
Când o să fearbă marea
Și munți au să răsară?

Când ceriul se va strânge
Ca o manta grămadă
Când soarele s-a stinge
Și stelele au să cadă.

Când fiarele pădurii
Răcni-vor ne-ncetat,
Avea-vei tu scăpare
Un loc de camuflat?

Nu te-i gândi tu oare
La ziua din prezent
C-ai stat cu nepăsare
Și pre indiferent?

Tu nu vezi Sfânta Carte
Că-și dă semnele afară
Și-o lume cum așteaptă
Pe Cel ce o să apară?

Tu nu știi că azi în lume
E pocăința barcă
Nu vezi cum mii de inimi
În ea mereu se-mbarcă?

De douăzeci de veacuri
De când e trâmbițată
Dar iată vine ceasul
Să fie încuiată.

Ah, ce vei plânge atuncea
Și cât vei cugeta
Ah, timpul care trece
Ah, ce-l vei regreta!

De unde știi, creștine
Ce-aduce viitorul
Sau ziua-n care va veni
Isus Judecătorul?

Dar dacă chiar la noapte,
Când dormi tu liniștit,
E noaptea sărbătorii
Poporului răpit,

Când vei vedea tu cerul
În trâmbiți răsunând
Și sfinți luând zborul
În cete rând pe rând.

E ora deșteptării,
Sunt glasuri de-nviere,
Sunt clipele răpirii
Bisericii la cer.

Când vei vedea ieșind afară
Poporul din mormânt
Și barca cea înaltă
Spre muntele cel sfânt

Ah, ce vei zice oare
Văzându-L pe Hristos
Când El e în sărbătoare
Iar tu în lacrimi jos?

Sau când chiar de la tine
Din casă or fi răpiți
Acei ce-aici în lume
Trăit-au pocăiți.

Atunci se va-mplini Cuvântul
Pe care Isus îl spunea,
Că se va întâmpla atuncea
Când va fi venirea Sa.

Din doi bărbați ce-n acea zi
La lucru în câmp se vor afla,
Unul la cer se va răpi,
Iar altu-n câmp va rămânea.

La moară în aceia zi
Două femei vor măcina,
Una la cer se va sui,
Iar alta jos va rămânea.

Iar de noapte atunci va fi,
Din doi ce-n pat se vor afla,
Unul la cer se va răpi,
Iar unu-n pat va rămânea.

Când o să-ți vină-n minte
Că nu e revedere,
Ci că de-aici ‘nainte
Vei rămânea-n durere

Ah, clipele acestea
Au să-ți apară-n față,
De-ai crede măcar astăzi
Tu ai avea viață.

Ferice e de tine
Care astăzi ești aici
Că-n ziua care vine
Tu nu știi unde-i fi.

Ferice e de-acuma
De cauți să te predai
Să lași iadul și lumea
Să mergi în zbor spre Rai.

Ca-n ziua care vine
Și-n ceasul ei cel trist
Să fii găsit creștine
În brațele lui Crist.

O, Tu Stăpâne, Doamne
A toate Creator
Ascultă-mi rugăciunea
Înălțată din popor.

Îmbracă cu Duh Sfânt
Poporu-acest de față,
Să-L vezi spre cer zburând
În ziua Ta măreață.

O, Doamne, când veni-vei
Pe nori când vei apare,
Să faci să fim, Stăpâne,
În barca de salvare.

Amin

Împărtașirea

Când stau la împărtașire
Îmi ridic privirea-n sus
Și simt cu bucurie în suflet
Harul Tău, Doamne Isus.

Că cine se împărtașește
Cu Trupul Tău, Doamne Isus.
Viața veșnică primește
Cum Tu prin cuvânt ai spus.

Și de câte ori în rugă
Lângă pâinea frântă stau,
Vreau din inima întreagă
Mulțumire ca să-Ți dau.

Căci așa după cum pâinea
Sub privire mi s-a frânt,
Trupul sfârtecat de cuie
Ne-a fost dat pe-acest pamânt.

Și așa precum potirul
Rod al viței ne-a-mpărțit,
Printz al Cerului, prin cruce
Sângele ne-ai dăruit.

De aceea astăzi, iarăși,
Când ne găsim cu toți în șir,
Simt aceeași cercetare
Lângă pâine și potir.

Și din ele gust putere
Din Tine, Fiu de Dumnezeu,
Care Te-ai jertfit pe cruce
Ca să am viață eu.

Cerul și-a deschis izvorul
Cu iertare și cu har
Pentru a lumii păcate
A curs mântuirea-n dar.

Căci din coasta Ta străpunsă
Pentru vina tuturor
A curs sângele șiroaie,
A curs leac alinator.

Doamne-acum la-mpărtășire
Frații mi-i îmbrățișez,
Simt fiorul Tău în suflet,
Simt că iar mă cercetezi.

Și îmi spui că nu-i departe
Ziua când în cerul sfânt
Din nou vei sta la masă
Cu frații Tăi de pe pamânt.

Doamne, te rog, dă-mi putere
Izvorâtă din cuvânt,
Să trăiesc mereu cu Tine
După Sfântul Tău cuvânt.

Iar atunci în cer, o, Doamne
De fiorul Tău pătruns
Îți voi mulțumi și-acolo
Pentru Trupul Tău străpuns.
Amin

O, Mire drag

O, mire drag al vieții mele
Ce dăinuiești din veșniciei,
De-aici de jos din lumea morții
Isus, Te chem cu dor să vii.

În pacea miezului de noapte
Când oamenii dorm somnul lin
Te-aștept, Te chem cu dor pe nume
Iubitul meu Isuse vin.

Iar dimineța când apare
Lumina dinspre răsărit,
De dorul așteptării Tale
Te chem și plâng Isus iubit.

În miez de zi când toți aleargă
A lor treburi spre-a-mplini
Eu stau cu dor privind spre tine
O, Mire drag, o, de-ai veni!

Iar noaptea când cerul dispare
Mergând spre alte lumi pustii
Luceafăr al vieții mele
Te-aștept cu-atâta dor să vii.

Mereu cu candela aprinsă
De-atâția ani te-aștept în prag
Să vii o clipă mai devreme
Căci mi-e dor, o, Mire drag.

Isuse scump Tu m-ai iubit
Și pentru mine Te-ai jertfit
Și-așa păcatul mi-ai plătit
Și-acum te-aștept că m-ai iubit.

Cu mâinile mereu întinse
Înspre cerul înstelat
Te-aștept cu-atâta dor fierbinte
Să vii, o, Mire minunat.

Amin

Sutașul credincios

Într-o zi Domnul Isus
La Capernaum s-a dus
Și era înconjurat
De popor nenumărat.

În Capernaum era
Un sutaș care avea
Un rob la care mult ținea,
Care bolnav greu era.

Sutașul află o veste,
Că Isus aproape este.
Atuncea sutașul iată,
Niște bătrâni iudei trimise-ndată

Pe învățător a-L chema
Robul a îl vindeca.
Bătrânii după ce-au plecat
Ei pe Isus L-au rugat:

Vino și tămăduiește
Robul, că el vrednic este,
Căci el neamul ne-a iubit
Și-o sinagogă ne-a zidit

Da, merg, zise învățătorul
Și-am să-i vindec slujitorul
Și cu bătranii-alătura,
Spre sutaș Isus mergea.

Sutașul alți oameni trimise
La Isus prin ei și-i zise:
Doamne eu nu-s vrednic, nu,
Ca să vii la mine Tu

Nu mă aflu nici pe mine
Vrednic ca să vin la Tine
Te rog zi-i: robul meu scoală
Și cred că s-a vindeca de boală

Căci și eu, știi, sunt sutaș
Am sub mine mulți ostași
La unu-i poruncesc: tu pleacă!
La altu-i zic: vino-ndată!

La unu' fă lucrul cutare,
Și mă ascultă fiecare,
Și tot ce le poruncesc
Ei îndată-ndeplinesc.

Atunci Isus s-a mirat
Și la norod s-a uitat
Și le zise: dragii mei,
Sutașul nu-i dintre iudei

Dar credință ca a lui
La iudei eu nu găsii.
Deci pentru a lui credință
Facă-i-se a lui dorință!

Cei trimiși se-napoiară
Și în casă când intrară,
Ei cu toți se bucurară
Pe bolnav când îl aflară

Din pat sculat sănătos
Umblând prin casă voios
Pe robul acela care,
Pană-atunci, credeau că moare.

Amin

Preotul Zaharia

In Iudeia viețuia
Un preot ce se numea
Zaharia; el era
Din ceata lui Abia

Preot drept cu soața sa,
Elisabeta se numea.
Amândoi bătrâni erau
Și copii ei nu aveau.

Într-o zi, slujbă făcea,
El în Templu tămâia,
Obștea afară se ruga
Și pe preot îl aștepta.

Dar cum tămâia el, iată,
Un înger i se arată.
Când el vede se-ngrozește,
Iară îngeru-i grăiește:

Nu te teme, cel slăvit
Rugăciunea ți-a primit.
Un fiu va naște soața ta
Și Ioan îl vei chema.

Prooroc mare o să fie
Și-ți va aduce bucurie,
Vin n-o sa pună-n a sa gură
Și nici altă băătură.

Mult norod prin graiul său
Va-ndepărta de la rău,
Din cer va primi tărie
Multă-n suflet ca Ilie.

Cărarea el va netezi
Pentru Cel ce va veni,
Pentru Sfântul Mesia,
Cum Isaia proorocea.

Zaharia cu mirare
A-ntrebat: se poate oare,
O minune ca aceasta,
Căci bătrână mi-e nevasta?

Atunci îngerul cel sfânt
A zis: îngerul Gavril eu sunt
Toate câte eu ți-am spus
Sunt de la Dumnezeu de sus.

Și fiindcă n-ai crezut
De azi vei rămâne mut,
De azi nu vei mai vorbi
Până nu se va-mplini

Toate câte eu ți-am spus
De la Dumnezeu de sus
Iar norodu-afară sta
Pe preot îl aștepta

Pe bătrânul Zaharie
Din Templu la ei să vie
Tot norodul se mira
Pentru-ntârzierea sa.

În sfârșit iată-l sosi,
Dar nu mai putea vorbi,
Făcea semne făr' să poată
Măcar un cuvânt să scoată.

Când zilele de tămâiat
Și slujba și-a terminat,
Luna a patra s-a gătat,
Preotu-acasă-a plecat
 După aceste zile iată,
 Elisabeta fu-nsărcinată.

Amin

Nașterea lui Isus

August, al Romei împărat,
Într-o zi porunc-a dat
Să se-nscrie le-a cerut,
În locul unde s-au născut.

Iosif și cu-a lui soție
Mers-au și ei să se-nscrie,
Din Nazaret din Galileia
La Betleem în Iudeia.

Când acolo au sosit,
Loc de-odihnă n-au găsit,
Căci era o sărbătoare
Și-a venit mulțime mare.

Casele le-au ocupat
Și ei loc n-au mai aflat.
Din Betleem au ieșit
Și-o peșteră au găsit

A unor păstori care
Păzeau turma-n câmp afară.
O iesle-n peșteră era,
Fân și paie-asemena.

Loc acolo și-au făcut,
Că ceasul Mariei a sosit
Ca să nască pe Mesia
Și-acolo-L născu Maria.

În scutece l-a înfășat
Și în iesle l-a culcat.
Păstorii afară-n câmp ședeau
Noaptea oile-și păzeau

Și deodată din cer iată,
Un înger li se arată.
Păstorii s-au îngrozit
Când pe înger l-au zărit.

Iar îngerul din cer venit
Nu vă temeți, le-a grăit,
Că veste bună vă aduc
Că Mesia s-a născut

Voi la peșteră plecați
Și în iesle-o să aflați
Un prunc în scutece-nfășat
E unsul cel așteptat.

Când îngerul asta le-a spus
Au venit din cer de sus
Îngeri mulți, veneau cântând,
Zburau prin văzduh zicând

Slavă-n ceruri Celui Sfânt
La oameni pace pe pământ
Iar când îngerii s-au dus
Atunci păstorii au spus

Să mergem la Betleem
Pruncu-n iesle să-L vedem
Au mers la prunc s-au închinat
Ca unui mare împărat.

Cu bucurie povestiră,
De la îngeri ce-auziră,
Mamei care-i asculta,
Inima-n piept îi creștea.

Și păstorii înapoi,
Iar la turma lor de oi
Fericiti apoi s-au dus
Preamărind pe Cel de sus.

Amin

Femeia păcătoasă

Un fariseu Simon numit
Pe Isus el l-a poftit
Să intre la el în casă
Și să stea cu el la masă.

Isus în casă a intrat,
La masă s-a așezat
Și era-n acea cetate
O femeie cu păcate.

Aflând ea despre Isus,
Că la fariseu e dus,
Când la masă ei prânzea
A intrat și femeia.

Ea un vas cu mir avea,
Lângă Domnu-ngenunchea
Și-amărâtă tot plângea
Și cu-ale ei lacrimi ea

Picioarele i le spăla
Și cu părul le ștergea
Și cu mir scump le ungea
Și mereu le săruta.

Fariseul se uita
Și în sine cugeta
Isuse, prooroc de-ai fi
Cine-i femeia tu ai ști.

Voie nu i-ai da, Hristoasă
Să te-atingă-o păcătoasă
Simone, i-a zis Isus,
Ție am ceva de spus...

Spune! Simon zisu-i-a
Iar Isus i-a zis așa:
Odată s-au îndatorat
Doi săraci la un bogat

Unul din săraci avea
Cinci sute dinari să-i dea,
Iar altul cinzeci numa'
Și neputând plăti suma

Atunci omul cel bogat
Pe amândoi i-a iertat.
Care din acești doi are
Dragoste mai mare

Pentru omul cel bogat
Că pe-amândoi i-a iertat?
Mă gandesc c-acela care
Cu datoria mai mare

Da, bine-ai judecat, i-a spus
La fariseu Domnul Isus,
Vezi această păcătoasă?
Am intrat la tine-n casă

Tu apă pentru spălat
Picioarele nu mi-ai dat,
Nici sărutare nu mi-ai dat,
Când la tine am intrat.

Ulei pe cap nu mi-ai pus,
Îi grăi Domnul Isus,
Dar ea de când în casă a intrat
Cu lacrimi ea mi-a spălat

Picioarele ne-ncetat
Și mereu le-a sărutat
Și le-a șters cu părul său
Și cu mir le-a uns mereu.

Deci ale ei multe păcate
De acuma sunt iertate.
Și caută Domnul spre dânsa
Și-a zis: mare ți-e căința
Du-te-n pace i-a grăit
Credința te-a mântuit!

Amin

Nunta din Cana

Odată-n Cana Galileii
S-a dus Isus cu-nvățăceii,
Ca să propovăduiască
Lumea să se pocăiască.

Dar acolo s-a-ntâmplat
Că nunta era în sat.
Maria a fost chemată
La aceea nuntă, iată

A fost chemat și Isus
Și cu-ai săi Isus s-a dus.
Dar un lucru s-a-ntâmplat,
Vinul li s-a terminat.

Mama lui Isus aflase
Că vinul se terminase,
Ea la Isus i-a grăit
Vinul li s-a isprăvit.

Isus, femeie, i-a grăit
Ceasul meu nu mi-a sosit!
Maria slugilor le-a spus
Orice v-a zice Isus

Slugilor voi căutați
Pe Isus să-L ascultați.
Și erau acolo vase
Din piatră făcute șase.

Două găleți și ceva
În fiecare încăpea.
La slugi Isus le-a zis: acum
Voi să faceți ce vă spun

Aceste vase îndată
Voi să le umpleți cu apă.
Slugile pe toate șase
Le-au umplut cu apă rase.

Duceți la nun ca să bea,
Domnul Isus zisu-le-a.
Slugi-au scos, la nun i-au dat,
Iar nunul când a gustat

El la dânsul cu grăbire
A chemat atunci pe mire:
La nuntă toți întâi pun
Vinul care-i cel mai bun

Iar pe urmă pune iată,
Vinul cel mai slab îndată.
Dar tu vinul cel mai bun
L-ai ținut până acum?

Mirele a zis mirat:
Eu tot vinul ți l-am dat
Și-acum nu știi nimic,
Vinul bun cum a venit?!

Oamenii când au aflat,
Cu toții s-au bucurat
Minunea când au văzut,
Toți în Isus au crezut.

Amin

Soacra lui Petru

Ieșind din templu Isus
Cu Iacob și Ioan s-au dus
La cei doi învățăcei
La Simon și la Andrei.

Când în casă au intrat,
Soacra lui Simon în pat
Suferea de-o boală grea,
Frigurile-o scutura.

Și îndată ei i-au spus
Despre dânsa lui Isus.
El frigurile le certă
Și de-o mână-o apucă.

Frigurile-au încetat
Și ea din pat s-a sculat
Și-ndată s-a vindecat
Și de boală a scăpat.

Și-anceput ca să-i servească
Pe toți ce erau în casă,
Iar seara după apus,
Pe mulți bolnavi i-au adus

Ca să-i vindece Isus
El mâinile pe ei și-a pus
Și pe toți i-a vindecat
Și de boale i-a scăpat.

Noaptea s-a sculat Isus
Și-ntru-un loc pustiu s-a dus
Și-n pustiu s-a așezat
Și-acolo El s-a rugat.

Simon și ceilalți s-au dus
Să-L caute pe Isus
Și după ce L-au găsit
Ei lui Isus i-au grăit

Că întreabă tot poporul
Unde e Învățătorul?
Iar Isus le-a glăsuțit
Nouă ne e de trebuit

În alte sate să plecăm
Și mai mulți să învățăm,
Eu pentru asta trimis sunt,
Să vestesc cuvântul sfânt.

Și îndată au plecat,
Prin Galileia au umblat
Și pe oameni învăța
Prin toată Galileia.

Amin

Pilda cu talanții

Într-o zi Domnul Isus
Pilda aceasta a spus:
Un Domn mare și bogat
Pe-ai săi robi el i-a chemat.

La unul cinci talanți i-a dat,
La altul doi i-a-ncredințat,
La unul un talant i-a dat
Și-n altă țară a plecat.

Cel cu cinci talanți s-a dus
Talanții în negoț i-a pus
Și așa el a lucrat
Că încă cinci a câștigat.

Și cel cu doi așa lucră
Că încă doi câștigă.
Cel ce unul a luat
S-a dus și l-a îngropat.

După mult timp, într-o zi,
Domnul cel bogat veni
Și pe robi la dânsu-i cheamă
Ca să dea socoteală.

Cel cu cinci talanți veni
La stăpân și îi grăi:
Doamne, cinci talanți mi-ai dat,
Eu încă cinci am câștigat.

Stăpânul i-a zis bucuros:
Bine, rob bun, credincios,
Ai fost pus peste puține,
Peste multe te voi pune.

De azi partea o să-ți fie
În marea mea bucurie.
După aceea veni
Acel ce doi talanți primi.

La stăpân și îi grăi:
Doamne, doi talanți mi-ai dat
Eu alți doi am câștigat
Stăpânul mult s-a bucurat

Și la rob i-a zis voios:
Bine, rob bun, credincios
Ai fost pus peste puține
Peste multe te voi pune

De azi partea o să-ți fie
Cu-al tău stăpân la bucurie.
Cel ce un talant primi,
La stăpân și el veni.

Și-a zis: îți cer iertăciune
De la tine, bun stăpâne,
Doamne, aspru te-am știut
Și de tine m-am temut.

Că seceri ce n-ai semănat
Și-aduni ce noi am vânturat,
Eu talantul ce mi-ai dat,
Cu mare grijă l-am păstrat.

Eu l-am învelit curat
Și-n pământ l-am îngropat,
Din pământ l-am dezgropat,
Curat cum mi l-ai dat ți-L dau.

Iar stăpânul mânios
I-a zis: robule viclean, lenios
Știași că strâng ce n-am arat
Și-adun ce n-am vânturat.

Talantul meu dator erai
Tu la schimbători să-l dai
Și-acum cu dobândă eu
Aș fi primit ce-i al meu.

Acum talantul să-l luați
De la el și-apoi să-l dați
La robul acela care
Zece talanți acum are

Căci stăpânu-a zis așa
Celui ce are-i se va da,
Ca să aibă de prisos
Și să fie bucuros.

Iar de la acel ce n-are
I se va lua ce are
Și-acum vă zic să-l ridicați
În întunerec l-aruncați.

Unde-i veșnica pierzare,
Unde viermele nu moare,
Unde plânsul n-are-oprire,
Unde-i a dinților scrâșnire.

Amin

Iosif vândut

S-a întâmplat într-o zi
Iacob la Iosif grăi:
La frații tăi să te duci,
Vești bune de la ei s-aduci.

Iosif îndată-a plecat,
Cu greu pe frați i-a aflat,
Căci din Sihem ei au plecat
Și la Dotan i-a aflat.

Iar frații când l-au zărit,
Toți într-un glas au grăit,
Iată, visătorul vine,
Hai să-l omorâm mai bine.

Ruben a zis: ascultați,
Sângele să nu-i vărsați
Și ca de el să scăpăm,
În groapă să-l aruncăm.

Voia din groapă a-l scoate
Și la Iacob a-l trimite,
Căci groapa era așa
Că apă în ea nu era.

Iosif la frați când a sosit
Ei spre el s-au repezit,
De haină l-au dezbrăcat
Și-n groapă l-au aruncat.

Apoi jos s-au așezat,
A mânca s-au apucat
Și pe când mâncau văzură
Niște ismaieliți sosiră.

Și Iuda a zis așa
La frați: ce vom câștiga
Sângele de a-i vărsa,
Vă rog nu faceți așa.

La Ismaieliți a-l vinde
Socotesc că e mai bine,
Nu ne-ncărcăm cu păcate,
Că e doar al nostru frate.

Și-atunci toți s-au hotărât
Și pe Iosif l-au vândut
Atunci la Ismaieliți
Cu două zeci de arginți.

Ei pe Iosif l-au luat
Și în Egipt au plecat.
În Egipt când ei sosiră
La Potifar ei îl vândură.

Frații lui Iosif luară
Haina-n sânge i-o muiară,
S-au dus la Iacob și-a grăit:
Iată ce noi am găsit

Uită-te bine la ea
Nu-i a lui Iosif cumva?
Iacob o recunosc
Și pe el tare-l duru

Și a zis plângând din greu
E haina fiului meu
Și a strigat îndurerat:
Vai, o fiară l-a mâncat!

Un sac pe coapsă și-a pus
Și cu jale mare-a plâns,
A lui fii toți au venit
Să-l mângâie au voit.

El mângâiere n-a primit
Ci plângând a glăsuțit:
Plângând mă voi duce eu
În mormânt la fiul meu.

Amin

Iosif la Potifar

Odată era în Egipt
Un dregător ce s-a numit
Potifar, un om bogat
Pe Iosif el l-a cumpărat.

Iosif credincios era,
Dumnezeu mult îl iubea
Și stăpânul lui vedea
Că Dumnezeu cu el era.

Orice lucru începea
Iosif cu bine-l termina.
Stăpânul s-a bucurat,
Toate i le-a-ncredințat.

Stăpânul-n el s-a încrezut
Și mai mare l-a făcut
Peste tot ce el avea
Afară de soția sa.

Domnul binecuvânta
Tot ce stăpânul avea,
Din pricina evreului
Ce locuia în curtea lui.

Și altă grijă nu avea
Decât a mânca și-a bea.
Iosif un dar mai avea
Că la chip frumos era.

Dar odată s-a-ntâmpat,
Stăpânul era plecat,
Frumos la chip Iosif era
Femeia, stăpâna sa

Ea pe Iosif îl iubea
Frumos cum ea îl vedea
Și i-a zis fără rușine:
Vino culcă-te cu mine.

Dar Iosif i-a zis așa:
Ascultă, stăpâna mea,
Stăpânul m-a pus mai mare
Peste toate câte are

Dar peste tine nu mi-a dat,
Dreptul pentru-mpreunat,
Fiindcă dreptul nu mi-a dat
Nu pot face-acest păcat.

Nici Dumnezeu nu mi-a dat
Că e un mare păcat.
Și văzând că el nu vrea
Ea a-nceput a striga

Și oricât a stăruit
Nu pot, Iosif i-a grăit
De haină ea l-a apucat,
El haina-n mână i-a lăsat.

Când a văzut că i-a lăsat
Haina în mâini și-a plecat,
La cei din curte a strigat,
Iată, ce mi s-a-ntâmplat

Iosif fără de rușine
A vrut să-și bată joc de mine
Stăpânul când a aflat
Foarte rău s-a supărat.

Și pe Iosif l-a luat
Și-n temniță l-a aruncat
Și-n temniță doi bărbați
Mai erau întemnițați.

Amin

Iosif în temniță

Iosif tare s-a-ntristat
După ce fu-ntemnițat,
La Dumnezeu el s-a rugat
Dumnezeu l-a ascultat

Și l-a binecuvântat
Multă vreme n-a durat
Și temnicerul l-a iubit
Pe Iosif și-a hotărât

Ca el să fie mai mare
Peste cei de la-nchisoare.
Doi oameni s-a întâmplat
Să fie-nchiși chiar de-mpărat.

Unul era paharnicar,
Iar celălalt era pitar.
Într-o noapte s-a-ntâmplat
Că amândoi au visat

Niște visuri separate,
Pentru fiecare-n parte
Și amândoi triști era
Că nimeni nu se găsea

Visul a le tâlcui.
Chiar atunci Iosif veni,
Pe amândoi triști îi găsi,
Atunci, Iosif le grăi

Pe amândoi i-a întrebat
Ce-i cu voi? Ce s-a-ntâmplat?
Ei i-au zis: noi am visat
Și pe nimeni n-am aflat

Un tâlcuitor de vise.
Atunci Iosif le zise:
Un tâlcuitor de vise?
Numai Domnu-i, Iosif zise.

Atunci Iosif le zise
Spuneți-mi a voastre vise!
Paharnicul i-a zis:
Iată ce-am văzut în vis...

În visul meu se făcea
Că în fața mea era
O viță de vie ce era
Cu trei mlădițe pe ea.

Mlădițele au înflorit
Și ciorchine au făcut.
Cum mă uitam mai bine, toți
Chiorchinii erau struguri copti.

Strugurii i-am stors deodată
Și-n pahar l-am pus îndată
Și la faraon m-am dus
Paharu-n mână i l-am pus.

Iosif a zis: dragul meu,
Îți spun ce-nseamnă visul tău,
Cele trei mlădițe sunt
Trei zile ce vin curând.

Încă trei zile-or mai fi
Din temniță vei ieși
Și vei merge la-mpărat
Așa cum tu ai visat.

Și vin în mână-i vei da
Și iar te vei bucura.
Dar, te rog, tu nu uita
Când vei fi în slujba ta

Ci-adu-ți aminte de mine
Atunci când îți merge bine
Și-o vorbă bună pentru mine
Eu, te rog, fă-mi acest bine.

Și spune-i la împărat
Ca de-aici să fiu scăpat.
Atunci pitariul i-a zis:
Îți spun și eu al meu vis...

În visul meu eu mă uitam
Trei coșuri pe cap aveam
Și coșurile erau pline
De prăjituri și de pâine.

La coșul de sus veneau
Păsările ciuguleau.
Iar Iosif i-a zis așa:
Iată-ți spun tâlcuirea

Coşurile sunt trei zile,
Vreme care-ndată vine,
Când trei zile s-o-implini
Împăratul va veni,

Pe-un lemn te vor spânzura
Şi păsările vor zbura,
Carnea ți-o vor ciuguli,
Aşa Iosif îi grăi.

Şi visul s-a împlinit
Cum Iosif l-a tâlcuit
Paharnicarul scăpat
El de Iosif a uitat.

Amin

Paharnicarul iertat

De la-nchisoare a plecat
Paharnicarul iertat,
Însă Iosif a mai stat
Încă doi ani întemniţat.

Şi atunci s-a întâmplat
Că faraon a visat...
Lui faraon i se părea
Că lângă râul Nil şedea.

Și din râu el a văzut
Că șapte vaci au ieșit,
Vacile erau frumoase,
Toate erau pline, grase.

Din râu ele au ieșit
Și să pască-au început.
Dar după ele s-a ivit
Că șapte vaci au mai ieșit

Și s-așezară lângă ele
Erau urâte și slabe
Și-ndată s-au apucat
Pe cele grase le-a mâncat.

Și faraon s-a trezit
Și din nou a adormit
Și un alt vis a visat
Că se uita mult mirat

Pe un pai el a văzut
Cum șapte spice au crescut,
Foarte frumoase și pline.
Și faraon văzu bine

Că pe-un alt pai a crescut
Șapte spice a văzut.
Erau slabe, seci, urâte,
De vânturi erau bătute.

Spicele slabe-au venit
Pe cele pline le-au înghițit.
Când faraon s-a deșteptat
Pe mai mari el i-a chemat.

Visul a i-l tâlcui
Și mai marii-atunci veni,
Dar nici unul nu-ndrăzni
Visul a i-l tâlcui.

Paharnicarul veni
La faraon și îi grăi:
Când cu pitarul eram,
Și la închisoare stam,

Într-o noapte s-a-ntâmpat
Că amândoi am visat
Niște visuri separate,
Pentru fiecare-n parte.

Și la închisoare mai era
Un tânăr ce se numea
Iosif, el evreu era,
Care-n Dumnezeu credea.

Noi visele i-am povestit
Îndată el le-a tălmăcit
Și visele s-au împlinit
Cum Iosif le-a tâlcuit.

Să fie Iosif dar chemat
Și visele ce ai visat
Iosif le va tâlcui
Și-ndată se va-implini.

Faraon ordin a dat:
Iosif să fie chemat!
Dar Iosif se bărberi
Din temniță când ieși.

Și-ndată Iosif a plecat,
La faraon s-a prezentat.
Lui Iosif faraon i-a zis:
Iată am visat un vis.

Lui faraon Iosif i-a zis:
Spune-mi, te rog, al tău vis.
Și faraon i-a explicat
Visurile ce-a visat.

Atunci Iosif i-a zis:
Iată ce-nseamnă al tău vis
Vacile grase și bine,
Cele șapte spice pline

Înseamnă șapte ani bogați
Cu bucate-mbelșugate.
Iar vacile cele slabe
Și spicele cele goale,

Înseamnă șapte ani de foame
Când nu va fi grâu nici poame.
Și-acum tu să te gândești
Un înțelept să găsești

Ca din anii-nbelșugați,
Pentru cei înfomețați
Economie să facă,
Pentru-a Egiptului țară toată,

Ca de foame să nu moară
În vremea foametei din țară.
Iar faraon a hotărât
Pe Iosif l-a rânduit.

Iosif ajunsese omul care
În Egipt fu cel mai mare.
Și faraon l-a însurat
Atunci pe Iosif cu Asnat.

Amin

Foametea din Canaan

Când Iacob a auzit
Că este grâu în Egipt,
Atunci la ai lui Iosif frați
Le-a zis: în Egipt plecați

Și grâu să ne cumpărați,
De moarte să fim scăpați.
Ai lui Iosif frați s-au dus
În Egipt cum li s-a spus.

Și iată că într-o zi
Frații lui Iosif sosi
Zece în total era
Bucate a cumpăra.

În Egipt când au sosit,
Iosif în față le-a ieșit.
Când l-au văzut s-au aplecat,
Lui Iosif i s-au închinat.

Iosif pe frați când i-a văzut,
Îndată el i-a cunoscut.
Iosif aspru le-a vorbit
Voi din ce țară-ați venit?

Nu cumva aici veniți
Țara ca s-o iscodiți?
Noi din Canaan suntem
Și-am venit să cumpărăm

De-aici din Egipt bucate,
Pentru a scăpa de moarte.
Nu, noi nu suntem iscoade,
Ci suntem oameni de treabă.

Noi doisprezece frați suntem
Și noi toți un tată-avem
Cel mai tânăr frate, iată,
A rămas cu-al nostru tată.

De unul nu mai știm nimic,
Poate că o fi murit.
Iosif, mai mare-n Egipt,
La frați atunci le-a vorbit:

După ale voastre vorbe,
Cum am zis sunteți iscoade!
Iată, veți fi încercați
De aici n-o să mai plecați

Până când n-o fi sosit
Al vostru frate-n Egipt.
Unul din voi să se ducă
Pe-al vostru frate să-l aducă.

Voi veți rămânea la mine
Până-al vostru frate vine!
Și-ndată i-a aruncat
Și-n temniță i-a băgat.

Trei zile-i întemnițară,
A treia zi i-a scos afară.
Iosif la ei a venit
Și din nou, iar le-a vorbit:

Dragii mei, să știți că eu,
Eu mă tem de Dumnezeu,
De-aceea, iată ce vă zic
Unul din voi va fi oprit

Iar ceilalți să porniți,
Luați grâu să vă hrăniți
Ale voastre familii toate
Ca să scăpați de la moarte.

Și acum să vă grăbiți
Cu-al vostru frate să veniți.
Cu-al vostru frate când veniți
Voi ști că oameni buni sunteți.

Iuda a zis: e-adevărat
Că-acestea ni s-au întâmplat,
Căci rău cu Iosif ne-am purtat,
Măcar că el ne-a rugat

Să nu ne purtăm așa.
Iar Ruben le-a zis așa:
Fraților, eu v-am rugat
Să nu-nfăptuim păcat.

Iată, acum ce zic eu,
Ne pedepsește Dumnezeu
Și socoteală noi vom da
Pentru-a noastră faptă rea.

Dar nici unul nu știa
Că Iosif îi înțelegea,
Iosif când i-a auzit,
Pe frații lui ce-au vorbit

S-a-ntors a nu fi văzut
Și să plângă a-nceput,
La ai săi frați a venit
Și din nou, iar a vorbit.

Pe Simeon să-l luați
Și-n temniță să-l băgați!
La econom i-a dat poruncă
Și i-a zis: tu mă ascultă

Cu grâu sacii să-i umpleți
Și arginții-n saci să-i puneți
Puși în sac la fiecare
Și merinde la plecare.

Dimineața s-au sculat
S-au pregătit de plecat
Sacii pe măgari i-au pus
Și în Canaan s-au dus.

Cei nouă au plecat acasă
Simon în Egipt rămasă.

Amin

Tatăl lui Iosif

Când s-au întors din Egipt
Și acasă au sosit,
Cu toți s-au înspăimântat
Argintul când l-au aflat

Pus în sac la fiecare
Doamne, ce să fie oare?
La Iacob ei i-au explicat
Tot ce li s-a-ntâmpnat

Că omul acela care
În Egipt e cel mai mare,
Cu noi aspru s-a purtat,
Drept iscoade ne-a luat.

I-am zis că nu suntem iscoade,
Ci suntem oameni de treabă
Noi doisprezece frați suntem
Și noi toți un tată avem.

Cel mai tânăr frate, iată,
A rămas cu-al nostru tată,
De unul nu mai știm nimic,
Poate că o fi murit.

Omul acela din Egipt
Atunci nouă ne-a grăit:
Dacă nu sunteți iscoade,
Ci sunteți oameni de treabă,

Vă voi pune la-ncercare
A zis omu-acela mare.
Unul dintre voi rămâne
Pân-al vostru frate vine

Când cu băiatul veniți
Voi ști că sunteți cinstiți.
Atunci pe Simon l-a luat
Și-n temniță l-a băgat.

Iacob le-a zis: auziți,
Voi de copii mă lipsiți
De Iosif nu mai știu nimic
Simon rămase-n Egipt

Dar eu vă spun să nu-ncercați
Băiatul să mi-l luați
Ca să-l vadă omul care
În Egipt e cel mai mare.

Să nu se-ntâmples ceva rău
C-atunci ce m-oi face eu?
Ci vă spun că e mai bine
El să rămână cu mine.

Amin

Cei unsprezece frați

Când grâul li s-a isprăvit
Iacob la fii le-a vorbit:
În Egipt din nou plecați
Grâu să ne mai cumpărați.

Iuda a zis noi nu putem
Fără băiat să plecăm
Căci omu-acela din Egipt
Nouă așa ne-a vorbit:

Fața să nu-mi mai vedeți
Băiatul de nu-l aduceți.
Deci lasă pe băiat cu noi
Și-l vom aduce înapoi.

Răspund eu pentru băiat
Vezi că grâul s-a gătat,
Nu mai putem aștepta
Vezi că n-avem ce mânca.

Ruben pe Iacob l-a rugat:
Lasă cu noi pe băiat,
În Egipt ca să plecăm,
Grâu să ne mai cumpărăm.

Fiindcă trebuie-a pleca,
Pe băiat îl voi lăsa,
Dar nu uitați, eu vă mai zic,
Luați argint îndoit.

Luați fisticuri și migdale
Și leac pentru alinare,
Mirodenii să luați,
Smirnă și miere să-i dați

La omul acela care
În Egipt e cel mai mare
Și pe băiat să-l luați
Și în Egipt să plecați.

Și bucate cumpărați
De moarte să fim scăpați
Și Iacob i-a mai rugat
S-aveți grijă de băiat

Dumnezeu vă ocrotească
Și de rele vă păzească,
Să căpătați îndurare
De la omul acela mare.

Și dacă va trebui
Ca să fiu lipsit de fii
Ce să fac, să fiu lipsit
Așa Iacob a grăit.

Ei darurile au luat
Și-au luat și pe băiat
Și-argint luară îndoit
Și-au plecat în Egipt.
Amin

Iosif cu frații la masă

Ai lui Iosif frați veniră
Din nou în Egipt sosiră
Și pe băiat l-au adus
Așa cum Iosif le-a spus.

Iosif văzând pe băiat
Îndată poruncă-a dat.
La econom i-a spus așa:
Pe-acești oameni tu îi ia

Și să-i bagi în casa mea
Căci cu ei eu voi mânca.
Economul făcu-ndată
Ce i-a poruncit să facă.

El pe oameni i-a luat
Și în casă i-a băgat
Ei când în casă-au intrat,
Toți de frică-au tremurat

Crezând că-n casă i-a băgat
Pentru argintul luat.
La econom i-a zis îndată:
Noi am mai fost aici odată

Și când acasă-am sosit
Arginții-n saci i-am găsit.
Și la econom i-au spus
Arginții-n saci noi nu i-am pus.

Și alți arginți noi am luat
Să avem pentru cumpărat.
Nu vă temeți de nimic,
Economul a grăit,

Argintu-n saci eu vi l-am pus,
Economu-atunci le-a spus,
Dumnezeul vostru mare
V-a dat binecuvântare.

La închisoare apoi s-a dus
Pe Simeon l-a adus.
Nu intraseră ei bine
Iată-l și pe Iosif vine.

Pe Iosif când îl văzură,
Dânșii daruri îi dădură
Și ca unui împărat
Lui Iosif i s-au închinat.

El pătruns de-nduioșare
Le răspunse la-nchinare
Și le zise prietenește
Tatăl vostru mai trăiește?

Da, bătrânul nostru tată,
Sluga voastră cea plecată
Mai trăește prea-nălțate,
În deplină sănătate.

Spre Benjamin mișcat
El privirea și-a-ndreptat,
Acesta vă e frățiorul?
Fie Atoate Ziditorul

Pururi, fiule, cu tine!
Și nemaiputând a-și ține
Plânsul ce l-a apucat,
Repede el a plecat.

Și-n odaia lui stătu
Până plânsul îi trecu
El fața și-o spălă, apoi
La frați se-ntoarse-napoi.

Către frați frumos grăi
Stați la masă, vom prânzi
Împrejurul mesei roată
Se-așezară deci îndată.

Toți cei unsprezece frați
Stânjeniți grozav, mirați
Unul la altul se uitară
Și cu dînsul ospătară.

Amin

Descoperirea lui Iosif

Iosif, după ce-au prânzit,
La econom i-a grăit:
Dă-le grâu și le strecoară
Banii-n saci ca-ntâia oară.

La cel mic tu nu uita
Să-i strecori și cupa mea.
El porunca i-o-implini
Iar în zori a doua zi

Frații după ce plecară,
Iosif poruncit-a iară
Economului: acu'
Iute-n urma lor te du

Și le zi: cu rău voiți
Binele să-l răsplătiți?
Ați furat azi la plecare
Cupa de argint din care

Bea stăpânul meu la masă...
Fapta voastră e frumoasă?
Economul a pornit
Și întocmai le-a vorbit.

Ei mirați în loc au stat
Ce zici, cupa ți-am furat?
Caut-o spre-a te-ncredința
Și la cine-o vei afla

Morții osândit să fie
Iar noi cu toții la robie!
Dând apoi de pe asini
Cu grăbire sacii plini,

Jos în drum i-au deslegat.
Economul a căutat
Rând pe rând la fiecare,
Începând cu cel mai mare

Pân' la cel mic și-nsfârșit
Cupa iat-o, s-a găsit
La Benjamin în sac.
Frații de pământ s-au dat

Hainele și le sfâșie
Doamne, asta ce să fie?
Sacii-i pun pe-asini apoi,
Pleacă spre oraș-napoi.

Sus la Iosif alergară,
La picioare-i s-aruncară,
Iosif întrebatu-i-a:
Pentru ce-ați făcut așa?

Iuda cu amărăciune
Zice: ce-am putea noi spune
Spre-a ne desvinovăți
Și la ce ne-ar folosi?

Astăzi pentr-o vină grea
Domnul să ne bată vrea,
Toți aicea rămânem,
Robii tăi de-acum suntem.

Iar Iosif le-a cuvântat:
Cel ce cupa mi-a furat
Singur la-nchisoare șadă
Ceilalți pot de drum să-și vadă.

Iuda dintre toți păși
Mai aproape și grăi:
De la vatră când plecaiu
Eu răspundere luai

Față de al nostru tată
Pentru-acest copil, deci iată,
Să mă ții aici mai bine,
Rob în locul lui pe mine.

Iară el cu frații-l lasă
Rogu-te să meargă-acasă!
A se stăpâni de-acu'
Iosif în zadar mai vru.

Porunci cu grabă dară
Egipteni ieșiți afară!
Când aceștia au ieșit
Către frați el a grăit

Eu sunt Iosif; dâșii stau
Unii la alții se uitau
Nu mai îndrăzneau de frică
Un cuvânt măcar să zică.

Iosif brațele-și deschise
Frați, veniți, din nou le zise,
Iată, nu m-ați cunoscut
Eu cel ce de voi vândut.

Haideți, nu vă fie teamă
Nu voi, Dumnezeu se cheamă
Acel ce aici pe mine
M-a trimis spre-al vostru bine.

Mergeți, le-a mai zis așa
Și aduceți și pe tata
Să vă am în grija mea
Ca să țină lipsa grea

Vreo cinci ani de-acum 'nainte
Și la piept strângând fierbinte
Pe Benjamin a plâns.
El în brațe-apoi a strâns

Și pe ceilalți frați la rând
Lacrăme din ochi vărsând.
Faraon când fu vestit
Că lui Iosif i-au sosit

Frații din țara depărtată
Mulțumit îi zise-ndată:
Știi ce, adă dragul meu
În Egipt pe tatăl tău

Cu familia-ntreagă
Loc aicea să-și aleagă,
Unde-o vrea el să se mute.
Și trimis-a Iosif iute

Pentru tatăl său prin frați
Zece asini împovărați
Și cu toate zece-asine
Și căruțe multe pline

Călduros rugatu-l-a
De la vatra-i a pleca,
Să vină făr' amânare
În Egipt cu tot ce are.

Amin

Iosif și tatăl lui

A lui Iacob fii sosiră
Din Egipt și-i povestiră
Lui Iacob o bună veste
Că Iosif, fiul lui trăiește.

Și el e omu-acela care
În Egipt e cel mai mare.
Iacob când îi auzi
Lung la fiii lui privi.

Îi părea biet că visează,
Nu putea deloc să crează...
Însă când îi arătară
Șirul de asini și cară

Și darurile ce-au primit
Și când tot i-au povestit,
Iacob vesel a răspuns
De-i în viață mi-e de-ajuns.

Eu nimic nu mai doresc,
Merg să-l văd cât mai trăiesc.
Iute-apoi se pregăti,
Spre Egipt cu-ai săi porni.

La Beerșeva a sosit,
Un altar el a zidit,
Jertfă aduse Domnului.
Domnu-n vis grăit-a lui

Du-te: Eu scut și pază-ți voi fi
În Egipt cât vei trăi
Și din urmașii tăi popor
Am să fac în viitor.

Și ți-i voi aduce iară
Mai târziu în astă țară.
Și din Beerșeva a plecat
Și în Egipt a intrat.

Cu feciorii săi cu toți
Și cu-o grămadă de nepoți,
Cu nurori și cu nepoate
Și cu-ale sale averi cu toate.

Cum în Egipt au sosit
La Gosen ei s-au oprit.
Iuda alergă grăbit
Și lui Iosif i-a vestit.

Iosif când a auzit
Că în Gosen au sosit
Iosif mult s-a bucurat,
S-a pregătit pentru plecat.

În trăsură s-a suit
Și la Gosen a pornit,
Pe bătrân când l-a zărit
Din trăsură a sărit.

Pe bătrân la piept l-a strâns
Și de bucurie-a plâns,
Iacob către-al său fecior
Zise: de-acuma pot să mor

Iosif, fiul meu iubit,
Eu acum sunt fericit!
Bine că te-am mai văzut
C-acest lucru n-am crezut.

Amin

Pescuirea minunată

La Ghenezaret, la mare
Sta Isus în așteptare
Și mult norod a venit
Pe Isus L-au îmbulzit

Și în jurul Lui ședea
Și predica i-o asculta.
Două bărci la mal erau
Și pescarii se trudeau

Acolo-n apă lângă ele
Mrejile ca să le spele.
Cum pe mal Isus a stat,
El îndată s-a sculat,

Într-o barcă se sui
Și lui Simon îi grăi:
Depărtează Eu îți zic
Barca de la țarm un pic.

Norodul pe țarm ședea,
Isus din barcă le vorbea,
Poporul se bucura
Cum Isus îi învăța.

El când predica sfârși
Atunci la Simon îi grăi:
Depărtează spre adânc
Barca Simone îți zic.

Apoi a zis: Ascultați,
Mrejile-n apă aruncați!
Simon Petru i-a grăit:
Toată noaptea ne-am trudit

Și degeaba ne-am trudit
Căci pește nu am prins nimic
Însă la porunca Ta,
Noi mrejiile vom arunca.

Și aruncând mreșile, iată,
Au prins pești ca niciodată,
Așa că mreșile se rupea
De așa povară grea.

Când Iacob și Ioan văzură,
Cu barca lor spre ei porniră,
Bărcile-amândouă, iată,
Se umplu de pești deodată.

Aproape că s-au scufundat
Atunci Petru-a-ngeuncheat
Ieși din barcă Doamne sfânt
Căci eu un păcătos sunt.

O spaimă mare i-a cuprins,
Văzând atâta pește prins
Și fiii lui Zebedei
De spaimă s-au umplut și ei,

După așa un pescuit.
Atunci Isus le-a grăit:
Simone, tu nu te teme,
Căci peste puțină vreme,

Isus lui Petru îi grăi,
Pescar de oameni tu vei fi.
Ei bărcile atunci lăsară
Și după Isus plecară.

Minunea din Nain

Odată s-a întâmplat
Isus spre Nain a plecat
Și apostolii cu El era
Și mult popor îi urma.

La Nain când au sosit,
Ei o văduvă-au zărit
După dânsa din cetate
Multe gloate-nlăcrimate.

Căci din oraș un mort scotea
Fiul văduvei era.
Ea-l plângea cu mult amar
Era singurul vlăstar.

Jalea mare când zări,
Domnul milostiv grăi,
Văduvei i-a zis așa:
Nu mai plânge-o mângâia.

Poporul s-a oprit îndată.
Iar Isus s-a dus la raclă
El de tânăr s-a atins,
Scoală-te, Isus i-a zis.

Tânăru-ndată sări
Și începui a glăsui,
Iar Isus atunci i-a dat
Mamei fiul înviat.

Tot poporul se mira
Și pe Domnul lăuda
Și cu glas tare-a strigat
Prooroc mare, minunat

Dintre noi a ridicat
Dumnezeul Cel Prea-Nalt,
Dumnezeul nostru sfânt
Aici, la oameni pe pământ.

Și vestea de Mântuitorul
S-a întins prin tot poporul,
Iar văduva s-a bucurat
Văzându-și fiul înviat.

Amin

Cele zece fecioare

Într-o zi, Domnul Isus
Pilda aceasta a spus:
Biserica adevărată
Ea este simbolizată

Cu cele zece fecioare
Având candelă fiecare,
Pe Mire a-L întâmpina
Ca să înceapă nunta.

Cinci fecioare pricepute,
Iară cinci nehibzuite.
Cele-nțelepte luară
Ulei în vase și plecară.

Nechibzuitele-au uitat
Ulei în vase n-au luat
Și fiindcă era noapte,
Fetele-adormiră toate.

Toate zece ațipise
Cu candelile nestinse.
La miezul nopții s-a-ntâmplat
Că străjerul a strigat:

Iată, Mirele apare
Ieșiți-i spre-ntâmpinare!
Glasul când îl auziră,
Toate zece se treziră.

Fecioarele toate văzând
Că candelile se sting,
Cele-nțelepte-au luat,
Ulei din vase și-au turnat

În candelile lor, iară
Și-ndată ele luminară.
Iar cele nehibzuite,
Vazând candelile sleite:

Dați-ne untdelemn
Căci candelile ni se sting,
Căci uleiul se termină
Și nu mai avem lumină!

Cele-nțelepte-au zis așa:
Nu putem, ca nu cumva
Să nu avem dreptul de-a intra
Când Mirele va apărea.

Mergeți de vă cumpărați
Untdelemn până aflați.
După ce ele-au plecat,
O minune s-a-ntâmplat.

Că Mirele a sosit,
Pe-nțelepte le-a poftit
Și-n sala de nuntă, iată,
Ele au intrat îndată.

Apoi ușa se închisă,
Să nu mai poată fi deschisă.
Atunci cele cincii veniră
La ușe-n grabă bătură.

Doamne bun, deschide-ne
Și pe noi primește-ne!
Dar Mirele le-a răspuns:
Mergeți că nu vă cunosc.

Și-au rămas cu toate-afară
Și la nuntă nu intrară.
De-aceea vă zic vegheați
Și pe Mire-L așteptați

Că nimenea nu poate ști
Mirele când va veni.
Deci, vă zic să nu uitați,
Ulei în vas să luați.

Amin

Străinul spre Emaus

În șaisprezece Nisan era
Când doi spre Emaus mergea,
Doi învățăcei era
Unul, Cleopa se numea.

Din Ierusalim plecară
Spre Emaus, un sat la țară
Și întristați cum erau,
Despre Isus ei vorbeau.

Despre tot ce-a suferit
Și cum muri răstignit.
Și cum mergeau vorbind deodată,
Domnul Isus li s-arată.

Dar ei nu L-au cunoscut
Că e Isus, n-au știut.
Iar El i-a întrebat: acum
Despre ce vorbiți pe drum?

De ce aveți pe-ale voastre fețe
Așa de mare tristețe?
Unul dintre ucenici
I-a zis: Mă mir c-ai rămas pe-aici

Singur care n-ai aflat
Toate câte s-au întâmplat.
Ce? Străinul le grăi,
Arunci, ei îi povesti

De Isus, mare profet,
Din orașul Nazaret.
N-ai auzit cum mai mării,
Preoții și cărturarii

Și arhireii-L osândiră,
Și pe cruce-L răstigniră,
Și-n mormânt apoi fu pus,
Trupul mort al lui Isus.

Și astăzi e a treia zi
De când toate pătimi,
Câteva femei plecară,
Trupu-n mormânt nu-l aflară.

Ci un înger au zărit
Și îngerul le-a grăit:
Voi căutați pe Isus?
A-nviat îngeru-a spus.

Chiar și doi învățăcei
La mormânt s-au dus și ei,
Giulgiul era în mormânt
Dar pe El nu l-au găsit.

Noi, auzind, ne-am minunat
Și nu știm ce s-a-ntâmplat
Și de-i viu nu știm nimic,
Despre asta am vorbit.

Atunci Străinul le-a zis lor:
O, nepricepuților,
Zăbavnici cu inima,
De-a crede ce zice Tora.

Doar v-a spus că El va fi
Omorât și-a treia zi
Din mormânt va învia.
Ca să intre-n slava Sa.

Și de la Moise începând,
Prin Scriptură rând pe rând,
Așa proorocii-au vorbit
Și-acum s-a împlinit.

Ajungând în sat voia
Singur drumu-a-și urma,
Dar ucenicii-au stăruit
Și pe Străin L-au oprit.

Apoi, în casă-au intrat
La masă s-au așezat
Străinul pâinea o luă
Și o binecuvântă

Și-n două o frânse apoi
Și le-a dat la amândoi.
Atunci cu ochii lor văzură
Că-i Isus și-L cunoscără.

Însă Domnul s-a făcut
Dintr-o dată nevăzut.

Amin

Isus se arată ucenicilor

Cei doi din Emaus plecară,
Ei la Ierusalim aflară
Adunați pe-nvățaței
Și alții erau cu ei.

Atunci cei doi povestiră
Pe drum cum îl întâlniră
Și cum nu L-au cunoscut
Până pâine-n două-a frânt.

Și pe când ei au vorbit,
Însuși Domnul a venit
Și-a stat în mijlocul lor
Și-a zis ucenicilor:

Pace vouă vă grăiesc,
De ce fricoși vă gădesc?
De ce în minte aveți
Gânduri că un duh vedeți?

Ia gândiți-vă mai bine,
Un duh n-are ca și mine
Oase, carne cum vedeți,
Eu sunt, de ce vă-nfricați?

Iată-ale mele mâini, picioare
Ce-s străpunse de piroane.
Văzând că credință n-are,
Le-a zis: Aveți ceva de mâncare?

Miere și pește fript I-au dat,
În fața lor El a mâncat.
Iar apoi Isus le-a zis:
Despre Mine a fost scris,

Cele ce Eu vă spuneam
Când încă cu voi eram.
Ce s-a-ntâmpnat trebuia
Așa cum zice Scriptura

În Moise și în Psalmi scria
Și-n Lege de-asemenea,
Ca să mor Eu trebuia
Și-a treia zi a învia.

Și acum s-a împlinit
Tot ce proorocii-au proorocit
Și la tot ce Eu vă spun
Martori îmi veți fi de-acum.

Dar voi în cetate stați,
Până veți fi îmbrăcați
Cu o putere divină,
Ce din ceruri o să vină.

Amin

Adam și Eva

Dumnezeu, la început,
Universul l-a făcut,
Prin Cuvântul Lui cel Sfânt
Ce-i în cer și pe pământ.

Păsări și viețuitoare,
După soiuri fiecare,
Pe om l-a făcut așa
După-asemănarea Sa.

Când omul fu terminat,
În nări Domnul i-a suflat
Și omu-ndată s-a făcut
Un suflet viu pe pământ.

Atunci Dumnezeu cel sfânt
A zis, nu-i bine pe pământ
Omul singurel să fie,
Am să-i fac lui o soție.

Și-ndată un somn i-a dat,
Din om o coastă a luat,
Și din coastă i-a făcut
Un ajutor potrivit.

Omul din somn când se trezi
Și pe femeie o zări,
Omul s-a uitat la ea
Și-a zis: E carne din carnea mea.

Dintre tot ce viață-avea
La om nu se potrivea,
Omul avu o bucurie,
Când văzu a lui soție.

Atunci omul a grăit:
În sfârșit s-a împlinit
Dorul pe care-l aveam,
Atunci când singurel eram.

Domnul atunci i-a luat,
În Eden i-a așezat.
În Eden când s-au aflat,
Amândoi s-au bucurat.

Dumnezeul Cel Prea-Nalt
O poruncă-apoi le-a dat,
Să păzească, să lucreze
Și să mănce cu plăcere.

Din toți pomii din grădină
Și-n ea să aibă odihnă,
Numai din pomul oprit
Dumnezeu le-a poruncit

Din acest pom, le grăi,
Să nu mâncați, că veți muri.
Sarpele șiret era,
La Eva i-a zis așa:

Hotărât nu veți muri,
Sarpele le glăsui,
Ci din pom de veți mânca,
Deslușit voi veți vedea

Ce e bine și ce-i rău
Și veți fi ca Dumnezeu.
Atunci femeia a luat
Rod din pom și a mâncat.

Și i-a dat și la bărbat
Din rod și el a mâncat
Și pe când s-a răcorit,
Domnu-n grădină-a venit.

Prin grădină a umblat
Și pe om El l-a chemat
Omule, tu unde ești,
Și de ce nu te ivești?

Omul a zis: Te-am văzut,
Dar să răspund, n-am îndrăznit
M-am ascuns, că mi-e rușine
Doamne, gol să merg la Tine.

Cine ți-a spus că ești gol?
Nu cumva mâncași din pom?
Femeia ce tu mi-ai dat
Ea mi-a dat și am mâncat.

Femeie, Domnul a-ntrebat
De ce din pom ai mâncat?
Atunci femeia i-a grăit:
Șarpele m-a amăgit.

Dumnezeu făcu apoi
Ca să nu mai fie goi,
Haine le-a făcut de piele
Și i-a îmbrăcat cu ele.

Iar pentru că n-au ascultat
Și porunca i-a călcat,
Dumnezeu îi scoase-ndată
Din grădina minunată.

Pentru porunca călcată
Amândoi primi răsplată.
Și acuma întreb eu
Ce faci tu și ce fac eu?

Amin

Albinele

Dumnezeu a făcut flori
În mii și sute de culori,
Primăvara înfloresc,
Pe Dumnezeu îl preamăresc.

Ele cresc doar pe câmpie,
Unde au lumină vie.
Toată vara înfloresc,
Iar toamna se ofilesc.

Primăvara din nou cresc,
Pe oameni înveselesc
Și dintre tot ce-i pe pământ,
Ele-s iubite mai mult.

Dumnezeu la flori le-a dat
Miros plăcut și parfumat
Și polen le-a dat Cel Sfânt,
Florilor de pe pământ.

Albinele din lumea mare
Zboară din floare-n floare
Și din flori ele adună
Polen să facă miere bună.

Cine le-a dat înțelepciune
Ca polenul să-l adune?
E Dumnezeuul nostru mare
Ce le-a trimis în lucrare.

Și albinele știu care
E floare otrăvitoare
Și din ea polen nu ia
Ca să nu moară cumva.

Când la amvon merge-o floare
Care adevăr nu are
E floare otrăvitoare,
Cine o ascultă moare.

Căci nu are Duhul Sfânt
Vorbește ca de pe pământ
Cuvinte măgulitoare,
Ce Dumnezeuul nostru n-are.

Domnul Isus ne-a-nvățat
Pe pământ cât a umblat,
Pe prooroci să n-ascultați,
Până nu îi cercetați.

Și după roade-o să aflați
De-s prooroci adevărați,
Fraților să știm și noi
Dacă-s ale lui Isus oi.

Domnul ne-a dat înțelepciune
Să deosebim ce-i bine,
Ca să știm Cuvântul sfânt
A-l împlini pe-acest pământ.

Poruncile să-i păzim,
Legea sfântă s-o-mplinem
Și-așa să-i dăm onoare
Lui Dumnezeuul nostru mare.
Amin

Îngrijorări

Într-o zi la-nvățăcei
Domnul le-a zis: Dragii mei,
Grije voi să nu purtați
Cât trăiți, ce-o să mâncați.

Sau cu ce-o să vă-mbrăcați,
Ci la păsări vă uitați,
Căci păsările-naripate
Nu samănă nicicând bucate.

Și nici nu seceră mâncare
Și nici nu strâng în hambare,
Căci Dumnezeu din cer privește
Și cu drag El le hrănește.

Însă voi mai mare preț
Decât păsările-aveți
Și la crini cu drag priviți
Cum sunt ei de-mpodobiți.

Deși nu torc, nu țes nimic,
Eu acum la toți vă zic,
Că veșminte ca ei n-are
Nimenea, aici, sub soare.

Nici Solomon în slava sa
Veșminte așa nu purta,
Ca și iarba câmpului
Care-i azi și mâine nu-i.

Domnul pe voi vă va-mbrăca,
El goi nu vă va lăsa,
Deci voi să nu ziceți așa,
Ce vom bea sau ce-om mânca?

Sau ce ce o să mă-mbrac?
Doar păgânii așa fac,
Căci păgânii cât trăiesc
Tot la asta se gândesc.

Dumnezeu din cer privește,
El știe ce vă trebuiește,
Ci voi să căutați mereu
Dreptatea lui Dumnezeu.

Și a lui împărăție,
Celelalte au să vie.
Dragii Mei, mă ascultați,
Nu e bine s-adunați

Comori aicea pe pământ
Unde molii și hoți sunt.
Unde molima le-o mânca
Sau hoții le vor fura.

Ci adunați comori în cer,
Unde în veci nu mai pier
Căci unde e comoara ta,
Acolo ți-e și inima.

Amin

Smochinul

Într-o zi, Domnul Isus
Din nou o pildă le-a spus:
Un om bogat o vie avea
Și-n ea un smochin era

Ce-n vie era sădit.
Stăpânul vara a venit
Să vadă dacă rod are
Și-a văzut că rod nu are.

El la vier i-a grăit:
De câte ori am venit,
Rod în smochin n-am găsit
Și acum eu m-am gândit

Fiindcă rod nu am aflat,
Smochinul trebuie tăiat.
Degeaba el în vie stă
Dacă roade el nu dă.

Taie-l ca să nu mai ție
Locul degeaba în vie.
Vierul i-a zis: Stăpâne,
Mă gândesc c-ar fi mai bine

Încă un an să mai stea
Smochinul în via Ta.
Eu de el m-oi ocupa,
În jurul lui voi săpa,

Și gunoi eu îi voi pune,
Poate-n anul care vine
Roade bune îți va da
Și-atunci te vei bucura.

Iar de roade nu va da,
Atuncea îl vom tăia.
Stăpânul l-a ascultat
Și încă un an l-a mai lăsat.

Amin

Despre ospăț

Într-o zi Domnul Isus
La un fariseu s-a dus.
Fariseul L-a poftit
La un prânz ce-a pregătit.

Pe mai mulți el i-a poftit
La ospățul pregătit,
Unii oaspeți se grăbeau,
Loc mai sus ei ocupau.

Dar Isus i-a învățat:
La ospăț de ești chemat,
Să nu-ți alegi locul care
E un loc mai de onoare.

Ca nu cumva dacă vine
Unul mai văzut ca tine
Stăpânul casei să-ți zică
Scoală-te și te ridică

Căci locu-acesta-i pregătit
Pentru omul nou venit.
Și cu rușine vei pleca,
Loc mai jos a ocupa.

Ci e mai bine să vezi,
La masă când te așezi,
Locul din urmă-l ocupă
Ca gazda casei să-ți zică

Frate, tu mai sus te suie
Și când asta o să-ți spuie,
Lucru-acesta o să-ți fie
De cinste și bucurie.

Că cei smeriți vor fi-nălțați,
Iar cei mândri rușinați,
Iar acei ce-L auziră
Se mirau de-nvățătură.

Iar celui ce i-a poftit
La ospăț i-a glăsuțit:
Un ospăț de vrei a da
Să nu chemi la masa ta

Nici pe rude, nici pe frați,
Nici pe oamenii bogați,
Căci s-ar putea întâmpla
Și ei pe tine-a te chema.

Și atunci răsplata ți-ai luat
Când cu ei la masă-ai stat.
Ci ospăț când vrei să faci
Să chemi numai pe săraci

Care ospăț nu pot da
Și pe tine-a te chema
Și atunci Cerescul Tată
În cer îți va da răsplată.

Amin

Isus umblă pe mare

Din pustiu atunci plecară
Ucenicii într-o seară,
Înspre mare au plecat
Și-ntr-o barcă s-au urcat.

Isus le-a zis la ucenici
Voi cu barca să porniți
Și cu barca ei să treacă
Pân' de partea cealaltă.

Depart de mal era,
Barca pe mare plutea
Și cum vâsleau cu barca, iată,
Vântul începu să bată.

Valuri mari se ridicau
Cu barca-n valuri se zbăteau,
Iar Domnul pe mal era
Și pe ucenici privea

Cum din barcă ei vâsleau,
Cu valurile se luptau.
Isus pe apă a plecat,
Spre ucenici ca pe uscat.

Când ucenicii-L văzură,
Ei cu toții se-ngroziră,
Văzând pe apă cum mergea
Și spre ei înainta.

Cu toții ei se-nspăimântară
E o nălucă, ei strigară.
Nu vă temeți de nimic,
Eu sunt Domnul le-a grăit.

Petru a zis: atunci fă bine,
Doamne, cheamă-mă la Tine.
Vino! Domnul i-a grăit,
Petru din barcă-a coborât.

Spre Domnul s-a dus pe ape,
Dar văzând vântul cum bate,
S-nfiorat și cum era,
Începu-a se scufunda.

Și-a zis: bunul meu păstor
Scapă-mă ca să nu mor!
Domnul spre el a plecat,
De mână l-a apucat.

Atunci Domnul l-a-ntrebat:
Petre de ce te-ai înfricat,
Chiar și-acuma ești fricos
Și prea puțin credincios.

Și de ce te-ai îndoit?
Domnul Isus a grăit,
Apoi în barcă s-au suit,
Vântu-ndată s-a oprit.

Câți în barcă s-au aflat
Lui Isus s-au închinat,
Iar Petru i-a zis, Domnul meu,
Ești Fiul lui Dumnezeu!

Amin

Femeia fără lege

Isus în templu era,
Mult norod la El venea
Și cu drag îl asculta,
Cum Isus îi învăța.

Cărturarii-L cunoștea
Pe Isus că nu voia
A omorî pe cineva,
Chiar dacă Legea călca.

Cărturarii au venit
Și fariseii i-au însoțit.
Să ispitească pe Isus
O femeie I-au adus.

Femeia ce era prinsă
Când preacurvia săvârșisă
Au adus-o la Isus,
Să vadă ce are de spus.

Căci Moise-n Lege scria
Cine acest păcat făcea,
Trebuia numaidecât
Ca să fie omorât.

Cărturarii-atunci veni
Pe Isus a-L ispiti,
Ca să-L poată-nvinui
Dacă-n patria Legii va fi.

Ei pe Isus L-au întrebat:
Ce zici pentru-acest păcat?
Domnu n-a zis vreun cuvânt,
Ci doar scria pe pământ.

Și-ntrebându-L ne-ncetat,
Atunci Isus s-a ridicat,
La cărturari le-a zis așa:
Dacă este cineva

Ce n-are nici un păcat,
Să ia piatra-i deslegat
Să omoare pe femeie,
După cum în Lege scrie.

Ei văzându-se muștrați
Și s-au simțit vinovați
Au ieșit pe rând afară,
Ne-ndrăznind ca s-o omoară.

Când a terminat de scris,
Isus femeii i-a zis:
Unde sunt ai tăi pârâși?
Au plecat toți pe furiș.

Nimeni nu te-a osândit?
Nimeni, femeia i-a grăit.
Acum, ție îți grăiesc,
Nici Eu nu te osândesc.

Du-te, și Eu te-am iertat,
Dar să nu mai faci păcat!

Amin

Simeon și Isus

Când zilele de curăție
Mariei i s-au împlinit
Iosif, Maria cu Isus
La Ierusalim s-au dus.

Acolo traia un om
Ce se numea Simeon.
El a trăit pe pământ
O viață de om sfânt.

Împovorat de ani era
Nerăbdător aștepta
Să vadă cu ochii lui
Mântuirea nemului.

Căci Duhul Sfânt într-o zi
I-a spus că nu va muri
Până când nu va vedea
Pe așteptatul Mesia.

Într-o zi s-a întâmplat
Că Duhul-n templu la mânat,
Când cu pruncul înfățișat
Părinții-n templu au intrat.

Simeon era de față
A luat copilu-n brațe
Și i-a binecuvântat
Pe părinții și pe băiat.

Simeon s-a mai rugat:
Tată Sfânt și Minunat
Te rog să binevoiești
Pe-al Tau rob să-l solbozești,

Căci ochii mei văzură iată
Mântuirea-Ți minunată
O Lumină Sfântă Mare
Să lumineze popoare.

Mariei Simeon i-a zis:
Copilul acesta e trimis
Spre prăbușirea unora
Și ridicarea multora.

Simeon i-a zis: Marie,
Iată ce-ți mai zic eu ție
Că ascuțiș de spadă rece
Prin al tău suflet va trece.

Părinții mult se mira
Când Simeon așa vorbea
Și în inimă păstrau
Toate câte auzeau.

Acolo-n templu mai era
O proorociță Ana
Ani optzeci și patru-avea
De templu nu se depărta.

Ea pruncul când la văzut
Să vorbească a început
Despre prunc mereu vorbea
Și pe Domnul lăuda.

Amin

Botezul lui Isus

Când Irod Domnea-n Iudeia
S-a 'ntâmplat în vremea aceia
A lui Zaharia fiu
Ioan să predice-n pustiu.

O mantie el purta
Din păr de cămil' era.
Și o curea el avea
Cu care se încingea.

Cu lăcuste se hrănea
Și miere din pustiu mânca.
El pe oameni învăța
Și oamenii îl asculta.

Pocăiți-vă, zicea,
Că mult timp nu va dura
Și cereasca-mpărăție
Nu-i departe, o să vie.

Când pomii sterpi vor fi tăiați
Și-n foc vor fi aruncați.
Și-au venit mulți la Ioan
Din satele de pe Iordan.

Și din Ierusalim venea
Și din toată Iudeia.
La Ioan mărturiseau
Păcatele ce le aveau.

Și Ioan îi boteza
Și poporul întreba
Ce să facem? ei zicea
Iar Ioan îi învăța:

Acel ce două haine are
Una s-o dea la cel ce n-are
Și cei cu mult grâu în hambar
Toți așa să facă iar.

Și vameșii la el venea
Și pe Ioan îl întreba:
Dar noi ce avem a face?
Iar Ioan le-a zis: Dreptate!

Să nu luați la vămuit
Numai ce vine rânduit.
Și ostași veneau mulțime...
Voi să n-asupriți pe nimeni,

Ci voi cu plata voastră fiți
Totdeauna mulțumiți.
Poporul când îl auzea
Zice-au: Nu e Mesia cumva?

Eu în apă în Iordan
Vă botez, zicea Ioan,
Dar acela care vine
E mai mare decât mine.

El cu foc și Duhul Sfânt
Boteza-va în curând.
Având lopata-n mâna Sa
El aria-și va cruța.

Grâul va pune-n grâнар tot
Iar pleava o va arde-n foc.
Din Galileia Isus
De la Nazaret s-a dus

În pustie la Ioan
A se boteza-n Iordan.
Dar Ioan când la văzut
Lângă mal el l-a oprit.

Ioan i-a zis: Eu ar fi bine
Să fiu botezat de tine
Și tu vii acum la mine?
Lasă-mă că așa-i mai bine,

Să facem voia Domnului
Împlinind cuvântul Lui.
Și-n apă Isus a intrat
Și Ioan la botezat,

Și când se ruga Isus
S-a deschis bolta de sus.
Și în chip de porumbel
S-a văzut cum peste El

Duhul Sfânt s-a pogorât
Și glas din cer s-a auzit
Glasul a lui Dumnezeu
Zicând: Acesta-i Fiul meu

Întru care Eu ca Tată
Îmi găsesc plăcerea toată.
Voi câți pe lume vă aflați
Toți de El să ascultați.

Amin

Iacob și Ioan

Odată doi învățăcei
Doi fii a lui Zebedei
Iacob și Ioan s-au dus
Ca să-L roage pe Isus.

Doamne Te rugăm de vrei
Ce-ți vom cere să ne dai.
Isus întrebă: Ce doriți?
O cinste, au zis ei umiliți,

Am vrea în Cer de a șede
Unul din noi la dreapta Ta
Iar unul la stânga Ta,
În Împărăția Ta.

Domnul Isus ca-nvățător
După ce află ce vor
Le-a zis: Voi nu știți
Cinstea pe care o doriți.

La dreapta și la stânga mea
Asta Eu nu pot a da
Ci Tatăl meu o poate da
Celor care dânsul vrea.

Ceilalți ucenici apoi
S-au supărat pe cei doi.
Domnu' a zis: „În lume aici
Uni-s mari, alții sunt mici.

Dar eu vă spun că acela care
Vrea să fie cel mai mare,
Să fie rob ascultător
Și slugă a tuturor.

Nici Isus nu a venit,
Pe pământ a fi slujit
Ci El pe oameni să-i slujească
Și pentru toți să se jertfească.

Amin

Toma

Ucenicii într-o seară
Iar din nou se adunară
Și cum era pe-noptate
Având ușile-ncuiate,

Că de iudei se temeau
Când de Isus ei vorbeau.
De Isus dacă a-nviat
Ei nu credeau cu-adevărat.

Dar deodată-n a lor față
A apărut Isus îndată.
De-o frică mare s-au umplut
Când pe Isus L-au văzut.

O arătare ei vedeau
Sau un Duh li se părea.
Atunci Isus i-a 'ntrebat:
Pentru ce v-ați înfricat?

Nu vă temeți de nimic...
Eu sunt Isus le-a grăit.
Gândiți-vă un pic mai bine
Un duh n-are ca și Mine

Oase, carne cum vedeți,
De ce tot fricoși sunteți?
Iată a mele mâini, picioare
Găurite de piroane”.

Ei L-au privit cu uimire
Și cu multă fericire.
Pace vouă eu vă zic.
Apoi Isus le-a vorbit:

Precum Tatăl m-a trimis ...
Isus la ucenici le-a zis:
Eu vă trimit dragii mei
Și a suflat peste ei

Și le-a zis: Duh Sfânt luați
Și pe oameni să iertați
Cei iertați de voi aici
Toți și-n Cer iertați vor fi

Iar pe cei ce nu-i iertați
Nici în Cer n-or fi iertați.
Dar unul dintre-nvățăcei,
Toma nu era cu ei,

Când ucenicii i-au spus
Că au vazut pe Isus.
Dar Toma le-a spus așa:
Până eu nu voi vedea

Mâinile și coasta Sa
Eu să cred nu voi putea ...
Și până mâna nu mi-o pun
Ca să pipăi coasta Lui ...

După opt zile-ntro seară
Ucenicii s-adunară.
Erau mulți învățăcei
Și Toma era cu ei.

A venit la ei Isus
Și drept la Toma s-a dus
Și-a zis: Tomo aduți mâinile
Și pâlpâie-mi rănilile

Și nu fi necredincios.
Toma căzu-n genunchi jos
Și lui Isus i-a grăit:
Tu ești Domnul meu iubit!

Isus i-a zis: Acum crezi
Căci cu ochii tăi mă vezi?
Ferice de cei ce au crezut
Fără să mă fi văzut!

Amin

Isus la 12 ani

Când sărbătorile veneau
Părinții lui Isus mergeau
Praznicul să-l prăznuiască
După legea strămoșească

Când doișpe ani avea Isus
La Ierusalim L-au dus
În toți anii de-obicei
Pruncul îl lua cu ei

Să fie la sărbătoare
În Ierusalimul mare
Ca să mănânce Paștele
Cum ei obicei avea.

În patrusprăzece Nisan
Ei în fiecare an
La Ierusalim mergea
Acolo praznicul serba.

Când praznicul s-a terminat
Ei acasă au plecat.
Dar la-ntoarecere acasă
Pruncul în oraş rămase.

Dar pe drum trezitu-s-au
Că pruncu nu-i cu ei. Credeau
Că-n spre casă grăbit
Cu vreo rudă au pornit.

O zi întreagă-L căutară
Dar pe Isus nu-L aflară.
S-au dus seara pe-noptate
Pruncul prin oraş să-L caute.

Trei zile le-au căutat...
După trei zile L-au aflat.
Isus în Templu era
Pe bătrâni îi asculta.

El întrebări le punea
Batrâni de El se mira.
Se mirau de El minune
Şi de a lui înţelepciune.

Mama la prunc zisu-i-a:
Pentru ce-ai făcut așa?
Noi trei zile am umblat
Îngrijorați te-am căutat.

Iar Isus le-a cuvântat:
Pentru ce m-ați căutat?
Unde trebuia să fiu
Eu a lui Dumnezeu fiu?

Trebuia să fi venit
Și-n Templu m-ați fi găsit.
Ei auzindu-L au tăcut
Căci vorba nu I-au priceput.

Din Ierusalim plecară
La Nazaret la vatră iară.
Pe părinți îi asculta
Și supus lor le era.

Și cuminte El era
Și mai bun precum creștea,
Tot mai plăcut era mereu
La oameni și lui Dumnezeu.

Amin

În Getsimani

În grădina cu măslini
Cu ochii de lacrimi plini
Isus cu foc se ruga:
Tată dacă vei putea

De la Mine-a-ndepărta,
Dacă este voia Ta,
Să depărtezi acest pahar
De la Mine-i prea amar.

Dacă este voia ta
Te rog Tată fă așa.
Ș-un înger veni de sus
Să-i dea putere lui Isus.

La ucenici s-a dus plângând
Și-a găsit pe toți dormind.
De la ei s-a-ndepărtat
Și din nou iar s-a rugat.

Și se ruga cu mult amar:
Tată, fă să treacă acest pahar!
Dar nu după voia Mea
Ci-n toate fie voia Ta!

Fața Lui nevinovată
Plină-i de sudoare toată
De la pământ se ridică
Și la ucenici plecă

Și i-a găsit ațipiți
Isus le zice: Voi dormiți?
Petre, tu n-ai putere-n tine
Să veghezi un ceas cu Mine?

Isus s-a dus; se roagă iar:
Tată, de nu poți acest pahar
De la Mine-al depărta
Fie-n toate voia Ta.

Isus din nou s-a îndreptat
Spre ucenici și i-a aflat
Adormiți de oboseală.
Isus pe ucenici îi scoală

Și le-a zis: sculați îndată!
Vânzătorul vine iată!
Vânzătorul a venit
Lângă Isus s-a oprit.

Pe Isus l-a sărutat
Căci ăsta era semnul dat
Îndată ostașii L-au luat
Și pe Isus L-au legat.

Și-L luară pe Isus
Și la Caiafa L-au dus.
Caiafa-ntreabă cu asprime:
Ești Fiul Celui din-Nalțime?

Da, atunci Isus i-a zis
Sunt Fiul Tatălui de sus.
Atunci Caiafa a grăit:
E vinovat că a hulit!

Și l-a trimis la Pilat
Ca să fie judecat.
Când ucenicii au văzut
Toți au fugit cum au putut.
Amin

Dumnezei străini: Idoli

Demult cu timp îndepărtat
Oamenii au căutat
Să-și facă dumnezei din toate
Căci fără de ei nu se poate.

Din soare, lună și stele
Din păsări și animale
Din aur și din argint
Din lemne, pietre și pământ.

La acești zei se închinau
Și jertfe ei le aduceau.
Și la acești zei se ruga
Și cu glas tare se striga.

Dar zeii lor nu auzeau
Oricât de tare ei strigau
Că erau orbi, surzi și muți
De oameni erau făcuți.

Dar ș-azi sunt dumnezei mulți
Ce de oamenii sunt făcuți
Zugrăviți pictați frumos
După omul păcătos.

Chip de oameni și femei
De copii și porumbei
Cuvioși la ei se-nchină
Și le aprinde lumină.

Și cred că înțelepți sunt
Însă mintea și-au pierdut
Schimbând Slava Celui Sfânt
Cu oameni de pe pământ.

Amin

Dumnezeu adevărat

Dar Dumnezeu adevărat
Doar la evrei s-a aflat
Un Dumnezeu adevărat
Ce universul l-a creat.

Singurul Dumnezeu Sfânt
Ce-a făcut cer și pământ
Și pe om El l-a creat
Și porunci și legi i-a dat.

Și Sabatul i la dat
Să-l păzească nencetat
La om Domnu-a poruncit
Șase zile-ai de muncit.

Sabatul e ziua Mea
Să nu muncești nimic în ea!
Și altă zi sfințită nu-i
Decât Sabatu-Domnului.

Și fericire vei avea
Dacă mă vei asculta.
Poruncile să le păzești
Legea sfântă s-o-implinești.

Și sărbători fu rânduite
De Dumnezeu de mai înainte.
Căci luna când fu creată
Și porunca i-a fost dată

Ca să arate în viitor
Vremea sărbătorilor.
Paștele-n paispe Nisan
Prima sărbătoare-n an.

Noi praznicu-l prăznuim
Mâncând din Mielul Divin
Hristos: Paștele minunate
Ce de Dumnezeu ni-s date.
Amin

Iubiții mei frați

Iubiții mei frați și surori
Voi, care m-ați iubit nespus,
Eu voi pleca mai sus de nori
În raiul împodobit cu flori
La scumpul meu Mântuitor,
La Domnul meu Isus.

Deci când auzi-veți c-am murit
Nu credeți astă știre.
Mântuitorul meu iubit
Și a mea moarte a nimic
Și acum sunt fericit,
Căci merg în nemurire.

Chiar de s-a stins ce-i trecător
S-a stins doar chipul firii,
Dar ce-am avut nemuritor
Rămâne-n veci strălucitor
Prin al meu scump Mântuitor
Prin soarele iubirii.

Când auzi-veți c-am murit
Să nu vă întristați prea tare,
Căci cine-a cântat și-a suferit
Prin suferințe prigonit
Pentru Isus cel Răstignit
Acela-n veci nu moare.

Când auzi-veți c-am murit
Hristos să vă întărească
Voi toți cei care m-ați iubit,
Nu plângeți desnădăjduiți,
Ci plânsul vostru liniștit
Plecarea mi-o însoțească.

Nu vă întristați prea mult și greu
Căci plec cu bucurie,
La scump Mântuitorul meu
Căci iată mi-am sfârșit și eu
Lucrarea care Dumnezeu
Mi-a încredințat-o mie.

S-a isprăvit și lupta grea
Prea lung și greu purtată.
Dar orișicât a fost de grea
Am vrut să trec frumos prin ea.
Ș-acum aștept cununa cea
Din slava minunată.

Voi țineți Sfântul Legământ
Cu lupta voastră bună,
Căci la sfârșitul vostru sfânt
Dacă luptați cu mult avânt
Nu veți mai merge spre mormânt
Ci mergeți spre cunună.

Când auzi-veți că m-am dus,
Mă plângeți cu iubire.
De nu-mi uitați cuvântul spus
De-l veți urma cu duh supus
Curând ne va-ntâlni Isus
La marea răsplătire.

Frații mei din adunare,
Voi care m-ați iubit mereu
Să știți că merg ca orișicare,
Dar de la toți îmi cer iertare
Să mă iertați cu mic cu mare
Așa cum v-am iertat și eu.

Amin

Cuprins

Cuvânt înainte.....	1
Despre autor.....	3
Te laud, Tată Doamne	5
Lăudați pe Domnul	6
Ziua a șaptea	7
Isus a promis.....	8
Dumnezeu pe munte.....	10
De ziua învierii	11
Judecata	12
Răstignirea.....	15
Mormântul pecetluit	17
Străjerii la mormânt.....	19
Învierea.....	21
Visul lui Iosif.....	23
Supărarea	24
Eu stau și bat.....	26
Chemarea.....	27
Ilie și Ahab	29
Ilie și Baal.....	34
Estera	40
De ziua voastră	53
Isus și trandafirul	55
Precum trec stelele.....	56
Isus și Legea	58
Sabatul Domnului.....	61
Sărbătorile Domnului	64

Dumnezeu e drept.....	67
Magii de la răsărit.....	70
Deșteaptă-te, creștine!	75
Credința	77
Isus a fost cu mine	78
De nuntă.....	80
Târziu.....	81
Nicicând.....	82
Mărturisiri minunate.....	84
I. Samson	86
II. Samson.....	89
Sunt singur.....	92
Rugăciune	94
Din cartea sfântă.....	96
În prigoană sunt dușmănit	98
Când bate ceasul	99
O, omule ce astăzi	104
Împărtășirea	110
O, Mire drag	112
Sutașul credincios.....	114
Preotul Zaharia	116
Nașterea lui Isus	119
Femeia păcătoasă.....	122
Nunta din Cana.....	125
Soacra lui Petru	127
Pilda cu talanții.....	129
Iosif vândut.....	133
Iosif la Potifar	136
Iosif în temniță.....	138

Paharnicarul iertat.....	142
Foametea din Canaan	146
Tatăl lui Iosif	151
Cei unsprezece frați	153
Iosif cu frații la masă.....	155
Descoperirea lui Iosif	158
Iosif și tatăl lui	163
Pescuirea minunată.....	165
Minunea din Nain.....	168
Cele zece fecioare.....	169
Străinul spre Emaus.....	172
Isus se arată ucenicilor	176
Adam și Eva	178
Albinele	182
Îngrijorări.....	184
Smochinul.....	186
Despre ospăț	188
Isus umblă pe mare.....	190
Femeia fără lege	192
Simeon și Isus.....	195
Botezul lui Isus.....	197
Iacob și Ioan	201
Toma.....	202
Isus la 12 ani.....	205
În Getsimani	208
Dumnezei străini: Idoli.....	210
Dumnezeu adevărat.....	212
Iubiții mei frați.....	213

